MAY 24, 1968 — No. 854 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

JAN
REV J W VAN WEELDEN
TWEEDSMUIR AVE
CHATHAM ONT

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

WORDT THAILAND EEN TWEEDE VIETNAM ?

Het koninkrijk Thailand (Siam) telt 31 miljoen inwoners, die voornamelijk van de landbouw en veeteelt leven. Thailand wordt steeds meer betrokken in een stroming gelijk aan de begin-ontwikkeling in Vietnam. Er is een steeds sterker revolutionair verzet gaande, waarin de kommunisten een grote rol spelen, tegen het gezag in de hoofdstad Bangkok. Het verzet heeft een gewapend karakter aangenomen dat steeds sterker wordt. Het gewapend guerillaverzet is eind 1964 begonnen in de noordelijke en noordoostelijke provincies waar een thai-laobevolking woont die zich nauwelijks "thailander" voelt. Er werkt een linkse "Thailandse onafhankelijkheidsbeweging", het "Thai Coalitie Front" en het "Thai Patriottische Front". Thet Thailandse leger, onder gezag van Bangkok voert de strijd tegen de guerilla's. De Verenigde Staten hebben veel belangstelling voor Thailand en verstrekken het land niet alleen voor ca. 20 miljoen dollars per jaar economische en technische hulp maar hebben ook strijdkrachten en luchtbases in het land gevestigd. Sedert november 1966 ontvangt Thailand wapens van de Ver. Staten. De bases in Thailand worden door de Amerikaanse luchtmacht gebruikt ter ondersteuning van de strijd in Vietnam. Ook staat de basis ten dienste van de Thailandse politietroepen die opereren tegen de guerilla's in het noorden en oosten van het land. Amerikaanse piloten mogen echter niet gewapend zijn en hun helikopters niet in de gevechtszones zelf aan de grond zetten. Totaal zijn in Thailand thans ongeveer 35.000 Amerikaanse militairen. De Amerikanen verlenen o.a. steun bij de aanleg van een strategisch wegennet in het opstandige gebied. Te Sattahip, ten zuiden van de hoofdstad, is een groot vliegveld aangelegd waar tevens een basis is ingericht om Thailand in geval van een kommunistische aanval te hulp te komen in het kader van de Zuidoost-Aziatische Verdragsorganisatie, zodat de basis over een grote voorraad aan materiaal beschikt. De gewapende activiteiten in Thailand zijn vergeleken met 1965 toegenomen, zie kaart. Het is als het verloop in Vietnam: een regelmatig oplopen van de linkse activiteiten en daardoor een steeds grotere spanning en gewapende strijd. Het gevaar van een tweede "Vietnam" is niet denkbeeldig. Geschat wordt dat het aantal gewapende opstandelingen in Thailand is verdubbeld vergeleken met 1965.

"DE SITUATIE IN THAILAND"

BEACH EVANGELISM . . . A NEW APPROACH

The Christian Reformed Church of Bloomfield, Ontario has adapted itself to a new way of evangelism, which is carried out in the summer months and which is called "Beach Evangelism".

Near the small community of Bloomfield there are some of the most beautiful parks and beaches in Ontario. During the summer months, Bloomfield and the nearby town of Picton are flooded with a great many tourists who arrive with their tents and trailers to spend a few days or weeks in the Outlet Park to enjoy their vacation in the midst of the beauties of nature.

About six years ago the evangelism society of Bloomfield decided to investigate the possibilities for evangelism in the Outlet Park. Some members went to the Park Board and asked permission to hold worship services in the Open Air Auditorium of the park. The rancher in charge of the park had no objections as long as the people who would conduct such services would not bombard the campers with all kinds of tracts and papers which would be thrown away shortly afterwards in the park. This of course was agreed upon.

Thus six years ago on a bright Sunday afternoon at two o'clock the small evangelism committee held its first open air service at the beach. However, as in all new ventures, it was soon discovered that we had to learn a great deal yet. A good P.A. system was a prerequisite. Good musical accompaniment was also a necessity, since singing in the open air is quite different and much more difficult than congregational singing in a church building. Furthermore, it became soon evident that two o'clock in the afternoon was the worst possible time on a hot Sunday to attract campers to a worship service. So the necessary adjustments were made and during the next summer the time of the services was set at 9 o'clock in the morning. We thought that this would be the best possible time to attract the campers, since most of them would have finished their breakfast and usually it was rather chilly yet to go into the water or sit at the beach. Yet even here we were mistaken, since many campers arrived late on Saturday night and were not ready or aware that there would be a worship service so early in the morning.

During the last few years we held our services at 11.00 A.M., which seems to be the best possible time to carry out this form of evangelism. The consistory of the Bethany Christian Reformed Church of Bloomfield, which also realized the challenge, consented to set the time for their own morning services at 9.30 A.M., in order that the minister and a few members of the evangelical committee could carry out their program in the park.

It has become increasingly evident during the last few years, that the changes which have been [illegible] have been very effective. While in the first years the attendance was rather low, and many people were not convinced of the necessity of these services, the last two summers have been marked by a much better attendance and an increased awareness for the need of this type of evangelism.

There are still quite a few obstacles to overcome before we really will be able to say that the services attract the cross section of the campers, yet it can be said that Beach Evangelism has become an important aspect in the Outlet Park.

The evangelism committee of Bloomfield received all the cooperation from the neighbouring Christian Reformed Churches of Trenton and Belleville, and the services on the beach have become a joined venture of the three churches. Together they have purchased a P.A. system, and this summer we hope to buy our own organ which will be mainly used in the park, but also on other occasions connected with the work of evangelism. A few months ago we decided to start this summer a Vacation Bible School on the beach among the children that are camping in the park. The evangelism society of Trenton has already promised to send some volunteer teachers to help the teachers of Bloomfield to carry out this new venture.

The Evangelism program on the beach has not only been an eye-opener for many people of our churches, but it has also greatly stimulated the cooperation between the evangelism societies of Bloomfield, Belleville and Trenton, which societies meet together every other month to discuss joint projects of evangelism. Furthermore it has given way to new enthusiasm among the members of these societies.

It is true there is no reason at all to be smug and complacent about this evangelism program on the beach, for there are still a great many things which we must learn about evangelism. Yet, we are confident that also in this respect the Lord will help us in finding the right approach to touch the hearts of those to whom the Good News may be brought.

In a period of history in which many Christians blithely exempt themselves from the task of evangelism, we are grateful to note that the evangelism task is still taken very seriously by many. We live in a time of great insecurity that is mirrored in the lives of countless individuals we meet. The gospel alone has the answer to this fear and only as we find new ways of reaching out into the lives of these people can we meet the challenge and the need of our age.

(Rev.) Peter Breedveld.

Bloomfield, May 1st, 1968.

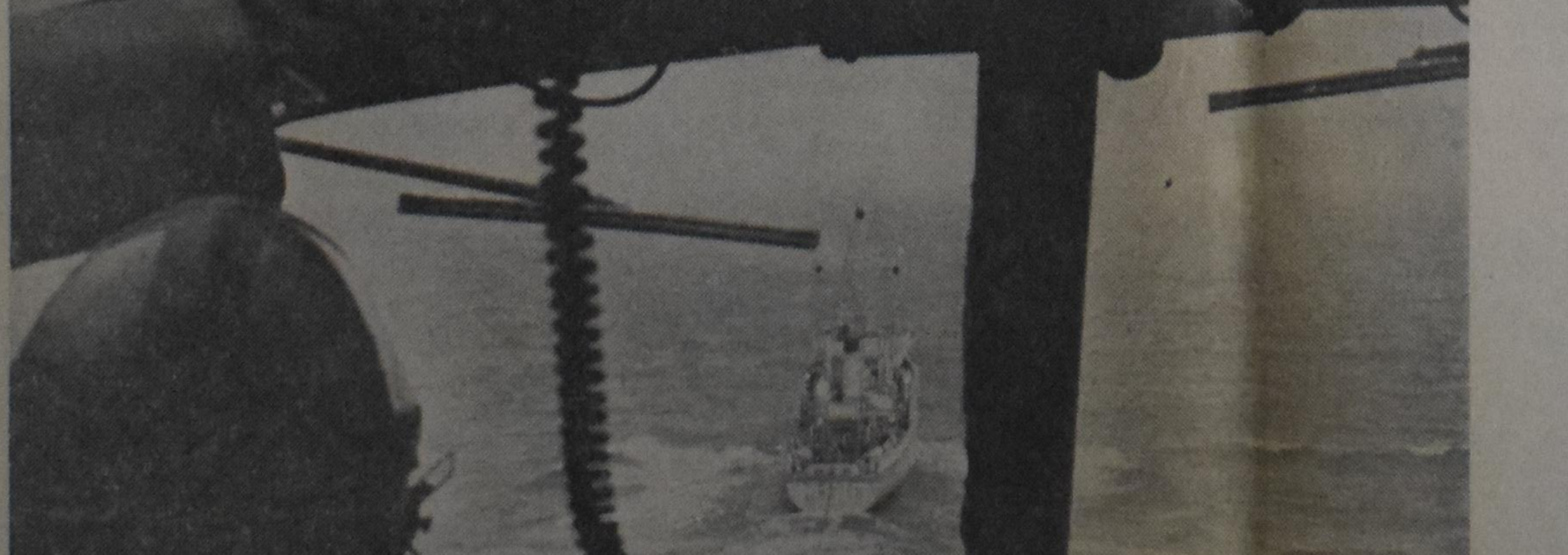

Op de Noordzee, ten noorden van de Wadden-eilanden, wordt deze maand een grote internationale mijnenveeg-oefening gehouden onder de naam "New Broom". Het practisch nut van deze oefening is, dat er inderdaad een brede strook zee geveegd zal worden, waardoor de scheepvaart verlost zal zijn van een gevaarlijk gebied. Hier een van de vegers in actie.

Waarnemers van Geref. Kerken naar Uppsala

Naar de vijfde assemblee van de Wereldraad van Kerken, die in juli to Uppsala (Zweden) wordt gehouden, zijn als gedelegeerde waarnemers voor de gereformeerde kerken afgevaardigd prof. dr Herman N. Ridderbos and prof. dr C. v.d. Woude uit Kampen.

Tot nog toe konden waarnemers in de vergaderingen van de wereldraad alleen als toehoorders aanwezig zijn. Thans is het echter ook mogelijk geworden als "gedelegeerd waarnemer" aanwezig te zijn en dit betekent, dat men op uitnodiging van de voorzitter aan de besprekingen kan deelnemen. Uiteraard ontvangt men geen stemrecht.

Naar de assemblee in Uppsala gaat ook de gereformeerde hoogleraar prof. dr G. C. Berkouwer uit Amsterdam. Hij is door de wereldraad uitgenodigd als adviseur. Zijn collega, prof. dr J. Verkuyl woont de assemblee bij als fraternal delegate namens de Nederlandse Zendingsraad.

Zendingsijver in Zuid-Afrika

De zending van de Kaapse Nederduitse Gereformeerde Synode stond voor een belangrijk tekort. Hiervoor werd in verschillende gemeenten een bijzondere collecte gehouden.

Maar bovendien ontwikkelde het bekende dagblad "Die Burger" een extra Kerstinzameling onder de lezers. In een bijeenkomst op het kantoor van Ds. P. J. J. S. Els, algemeen zendings-secretaris van de Kaapse Synode, kon de heer P. J. Cillié, de hoofdredacteur van het blad, aan Ds. A. J. van Wijk, de voorzitter van de Kaapse Algemene Zendingscommissie, een cheque overhandigen van f525.000 als resultaat van de actie.

De heer Cillié heeft daarbij gezegd, dat de bijdragen uit allerlei levenskringen waren gekomen. Het was verrassend, dat ook vele niet-blanken tot dit resultaat hadden bijgedragen. Duizenden brieven, die de giften vergezelden, hadden van een grote liefde voor de zending getuigd. De spreker was van mening, dat de dagen rondom de Geloftedag en Kerstfeest uitstekend kunnen worden benut als inzamelingstijd voor de zending.

Dr. J. S. Gericke, de voorzitter van de Kaapse Synode die dank bracht aan Die Burger voor de gevoerde actie heeft daarbij o.a. gezegd, dat er dingen zijn waarvoor hij zelfs nog dankbaarder is dan voor het zo broodnodige geld, nl. de openbaring van geloof die daaruit spreekt, dat het streefbedrag voor deze actie eerst verhoogd werd van f 150.000,— tot f 250.000,— en eindelijk tot f 500.000,—. Zo is het feit van een zendingstekort tot een zegen geworden.

Nederlanders in Frankrijk

DOOR A. LOUWS

②

In ons vorig artikel bepaalden wij ons tot de Nederlandse nederzetting rondom de kerken van Sens en Chatillon-Coligny.

Om volledig te zijn willen wij ook nog even aan de groepen rondom Parijs en die in de Pouraine aandacht besteden.

In Parijs is een Ned. Geref. Kerk, waarbij ook nog wat Ned. boeren zijn aangesloten, v.n. een groep uit de Eure ten westen van Parijs.

De kerk van Parijs is een kerk met een sterk wisselende bevolking, voor een belangrijk deel zijn dat meisjes die eens een seizoen in Parijs willen werken. In deze voor hen vreemde wereld is contact met de kerk van zeer grote betekenis.

Op zondag 28 april herdacht de Ned. groep in de Pouraine hoe 10 jaar geleden haar kerkje tot stand kwam in St. Catherine de Fierbois. Hier werkt een Nederlandse predikant die tevens verbonden is aan de Franse kerk.

De Nederlandse groep in Pouraine zag al velen vertrekken, hetzij terug naar het vaderland of naar West-Duitsland. Moeilijkheden bleven velen niet bespaard en de kring van succesvolle aanhouders is hier klein.

YONNE - LOIRET - AUBE

In bovengenoemde drie departementen treft men de meeste Nederlanders aan. Zagen wij reeds een vorige maal dat het met recht een boerennederzetting is, ditmaal willen wij deze groep toch onderverdelen.

De akkerbouwers

Bedrijven van 100 HA en groter op meestal kalkrijke gronden verbouwen als regel tarwe, gerst, koolzaad en mais. Voorheen werd ook wel wat rundvee gehouden en ook wel varkens. Doch gezien de weinige animo van de patroon en de moeilijkheden om geschikt personeel te krijgen zijn er nu al vele bedrijven zonder vee. De laatste twee jaar zijn de prijzen van de akkerbouwproducten bevredigend. De E.E.G. is voor de Franse akkerbouwer van grote betekenis. Was voorheen b.v. de streefprijs van de tarwe behoorlijk, bij de uitbetaling werd een heffing ingehouden van 7,50 francs per 100 kg om de sterk verlies gevende export te kunnen financieren. Op het ogenblik is de uitbetalingsprijs van de tarwe 44 Frs., van de gerst 40 Frs., van het koolzaad 85 Frs. en van de mais 40 Frs.

Bij deze prijzen is het voor een boer die onder normale omstandigheden kan werken, beslist goed boeren. Doordat alles mechanisch geschiedt is het personeel meestal beperkt tot één man die samen met de baas en nog eens voor een moment een invaller, al het werk aan kan.

Nu zijn er evenwel grote verschillen. In de eerste plaats de kwaliteit van de grond. Op hetzelfde bedrijf kan men aantreffen de goede bruine grond met een behoorlijk gehalte aan kalk, de te kalkrijke heuvelhellingen en de platvormen van de heuvels waar op de kalk een ondoorlaatbare leemlaag zit, gevolg van de laatste, lang nat en vlug onderdrogend.

De werkelijk in hun geheel goede boerderijen in gebruik bij de Nederlanders, zijn weinig in getal. Niet te vergelijken met de beste bedrijven ten noorden en noordoosten van Parijs.

Inzonderheid de Yonne is een lust voor het oog; de natuur-liefhebber kan er aan zijn trekken komen. Vele duizenden boerderijtjes zijn verkocht aan Parijzenaars voor weekends en vacanties. De gronden hiervan zijn overgegaan naar andere boerderijen, welke hierdoor meer armslag konden krijgen om tot verantwoorde investeringen te komen. Een mooie en geruisloze sanering is hier practisch voltooid. Helaas is het nog niet overal zover in Frankrijk.

In tegenstelling tot het vlakke Nederlandse polderland is Frankrijk rijk aan variatie. Als een Fransman een trip naar Nederland gemaakt heeft vertelt hij met bewondering van de nieuwe polders en de hoge dijken. En toch, ja Nederland is wel mooi, maar eigenlijk niet echt. "Holland is door de Hollanders gemaakt en Frankrijk is door God geschapen."

De gemengde bedrijven

Door het grote verschil in grondsoort zijn er vele gemengde bedrijven. Het risico van de akkerbouw is hier veel te groot. Aangezien de pioniers akkerbouwers waren is dit voorbeeld hier wel eens tot grote en zelfs bij sommigen tot onherstelbare schade geweest. Tegenwoordig beschikt een gemengd bedrijf meestal over 30 à 40 melkkoeien en en grote koppel jongvee.

Bij de Nederlanders is het zwartbont vee van Nederlandse afkomst. Twee jaar geleden heeft hier een groep Canadees vee rond gereisd, uitgezonden voor demonstratie. De melkproductie van deze Holsteins was best. Selectie op exterieur wordt blijkbaar in Canada niet toegepast.

De K.I. vereniging in de Yonne importeert de Holsteins en heeft sperma disponibel. Hebben in vorige eeuwen de Fransen zich met de Canadezen vermengd, in deze eeuw is er dus een verzwagering van de Franse koeien met de Canadese.

De prijzen in de veeteelt hebben zich de laaste 15 jaar steeds *geleidelijk aangepast* aan de algemene tendens. Was de melkprijs in 1953 20 Francs, nu is zij ongeveer 46 Frs. per 100 Liter.

Een boterzwaard hangt evenwel in de lucht want van het 150.000 ton grote overschot in de E.E.G. bezit Frankrijk 100.000 ton. Herleidt men dit kwantum over de E.E.G. bevolking, dan is het nog geen kg per persoon. Maar juist een overschot kan zwaar op de maag liggen.

Bovendien is er een voortdurende productiestijging. Tien à vijftien jaar geleden was het b.v. in deze omgeving aan de tarwe en de gerst op het veld te zien waar een Nederlandse boer woonde. Vandaag is dat absoluut voorbij. Wat de verzorging van het weiland betreft is dat in vele gevallen vandaag nog te zien. Hoewel hier op de goede veebedrijven een gemiddelde productie per koe van 4500 à 5000 liter mogelijk is, zijn er nog steeds vele bedrijven die het slechts tot de helft brengen. Deze laatste moeten verdwijnen of moderniseren. En in deze prachtige aprilmaand kan men duidelijk zien dat steeds meer weiland met stikstof wordt bestrooid, met als gevolg een gemiddelde productiestijging van de melkaanvoer van 10% in de eerste maanden van dit jaar. Dus vermoedelijk in 1968 een nog groter overschot!

Is de individuele producent verplicht om zijn productie op te voeren, deze verhoogde productie verhoogt wederom het onverkoopbare overschot. Een probleem hetwelk ook aan Canada niet vreemd is.

Het vastelands-klimaat speelt ook wel eens een rol. Als de zon eenmaal dag aan dag onveranderd de hemel van purper doet schijnen, daalt de productie met sprongen. Een jaar als 1959 toen er na 30 april geen regen van enige betekenis meer viel voor 20 september doet een melkoverschot omkeren in een tekort.

Ook de akkerbouw kent eenzelfde probleem. Na de strenge winter van 1956-57 bracht de oogst slechts 5.600.000 ton tarwe op. Een normale oogst als van de laatste jaren bedraagt ongeveer 14.000.000 ton.

Zo zien wij, dat de akkerbouw zowel als de veehouderij geconfronteerd kunnen worden met grote verschillen.

En op een oppervlakte van ongeveer 15.000.000 HA voor zuiver akkerbouw bestemde gronden en bij een 13.000.000 HA als grasland in gebruik, kunnen dergelijke verschillen de economie van het land en van de E.E.G. en zelfs van de wereldmarkt beïnvloeden.

De serres of warenhuizen

De Nederlandse ondernemersgeest ontdekte ook in de intensieve tuinbouw mogelijkheden. Eerst kweekte iedere Nederlandse en Belgische boer witlof, maar door een te grote uitbreiding en opeenhoping van afzetperiode, werd dit een volkomen fiasco en is deze teelt vrijwel verdwenen. Nu is er *één bedrijf met 13 HA* serres en verder zijn er nog rond 20 HA meestal verdeeld in bedrijven van 1 tot 3 HA. De meeste zijn begonnen met de komkommerteelt, maar langzamerhand wordt de slateelt minstens even belangrijk. Zij die wat gunstig gelegen zijn voor directe verkoop in Parijs, telen rozen en andere snijbloemen. Dergelijke bedrijven geven aan vele handen werk, op meestal kleine dorpjes. Vele vrouwen vinden in de pluk en de verpakking van de producten een mooie bijverdienste.

Rondom deze bedrijven zijn toeleveringsbedrijven van Nederlandse oorsprong ontstaan. Zo is er een serrie-fabriek gesticht, een grote buizenhandel, zaadleveranciers en machineverkoop en onderhoud. Deze bedrijven zijn door Nederlanders opgezet en importeren veel uit Nederland.

Enkele jaren geleden bezocht Dr. Van de Mast vele Nederlanders in verband met de studie voor zijn proefschrift. In dat proefschrift noemt hij percentages van geslaagde immigranten en die percentages waren gering.

Na abnormaal slechte jaren en voor de akkerbouw te lage prijzen was de financiële positie inderdaad niet gunstig te noemen. Voeg hier nog bij de vele jonge boeren met zware aflossingen belast, dan heeft Dr. Van de Mast het wel goed gezien.

Toch is hij teveel beïnvloed door een *moment*-opname.

Kort geleden kwam er een Franse professor een onderzoek instellen naar de oorzaak van het zo gunstige resultaat van de Nederlanders. Hij had als conclusie een veelverteld verhaal van de grote kapitalen die de Nederlandse Staat aan emigranten verstrekt tegen 2% rente.

Toen hem verteld werd dat er absoluut geen cent door de Nederlandse Staat verstrekt werd, laat staan tegen 2% rente, stelde hij de vraag: maar hoe is het dan mogelijk?

Ons antwoord hierop was dat dit kwam door de Nederlandse ondernemersgeest en het organisatietalent en inzonderheid door de *volharding ook in tegenspoed.*

Laten wij het hier nog iets anders zeggen, door zijn geloof, wij zullen bouwen en God van de hemel zal het ons doen gelukken!

ONRUST IN FRANKRIJK

PARIJS: Beeld uit de Rue Gay Lussac na de hevige studentenonlusten in de Franse hoofdstad. De meeste gekantelde auto's zijn totaal uitgebrand.

Holland's Population in 1967

According to data published by the Central Bureau of Statistics in The Hague, the population of the Netherlands increased to 12,661,449 during 1967.

The number of live births (238,500) and the number of deaths (99,400) were both about 1,000 less than in the previous year. Emigration led to a decrease in the population of 11,500 (4,400 persons emigrated to Canada) as against an excess of immigrants over emigrants in 1966 of almost 20,000.

Calculated per 1,000 inhabitants, the birth rate in 1967 was 19.0, compared with 19.2 in 1966. In 1967 3,191 children died before reaching the age of one year, i.e. 13.4 per 1,000 live births. This was the lowest infant mortality rate ever.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Received

from Cobourg Ont., Rev. C. T. Fennema of Port Arthur, Ont.

Declined

from Brampton II, Ont., Rev. B. Nederlof of Bellflower (Rehoboth), Calif.

PULPIT SUPPLY

needed July 7, 21, 28, Aug. 4. Christian Reformed Church Grimsby. Contact Mr. John Shrimer, 15 Viking Drive, Grimsby, Ont. Phone 945-3301.

Behoefte aan God

De *Monthly Record* van de Free Church of Scotland maakt melding van een interessant debat, dat georganiseerd werd door studenten van de Universiteit van Nottingham. De stelling, waarover gedebatteerd werd, was: "Deze vergadering heeft geen behoefte aan God."

Een humanistisch spreker, gesteund door een student, verdedigde deze stelling, en twee leden van de Intervarsity Fellowship kwamen daartegen in oppositie. Het debat was, naar men ons mededeelde, ernstig en in het algemeen waardig. Als een spreker oneerbiedig of godslasterlijk werd, werd hij direct gewezen op het gebrek aan goede smaak van zijn opmerkingen; en toen tenslotte gestemd werd bleek, dat van de ongeveer 400 aanwezigen nog geen 30 het met de stellingen eens waren.

Wij zijn er ons wel van bewust, dat men niet al te zwaar moet tillen aan studenten-debatten, maar dit resultaat heeft er bij de humanistische spreker geen twijfel over laten bestaan, dat hun humanistische filosofie niet die invloed in studenten-kringen heeft, waarop zij hadden gehoopt. De Christelijke organisaties aan de universiteiten en middelbare scholen doen blijkbaar uitstekend werk.

Does your church need a spiritual

REVIVAL?

For free tracts and literature write

Christian Literature Distributors

Box 542

Calgary Alberta

There are few wars in which one party is wholly in the wrong.

Alfred Duggan

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Lloyd Alofs, Class of '68. Student. He attends the little league school which produces the big league Christians. Lloyd gets his on-the-job-training by conducting a shipboard ministry at the Muskegon docks. Confronts cynical seamen from all over the world. A tough assignment? You bet. But it's awfully exciting when you're in action . . . for Christ's sake!

for Christ's sake!

RBI

The action starts here. Write for details.

REFORMED BIBLE INSTITUTE
1869 Robinson Road S.E.
Grand Rapids, Mich. 49506

DATUM CENTRALE

May 24	Spring Concert in the Chr. Ref. Church, St. Vincent & Penetang St., Barrie, Ont.
May 25	Spring Concert in the Chr. Ref. Church, Albion Road, Rexdale, Ont.
3 july— 9 augustus 1968	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
2-5 augustus	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
5—17 en 19—31 augustus 1968	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
23-26 augustus	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
30 augustus — 2 september 1968	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Pauwels Travel Bureau

95 Dalhousie Street
Brantford, Ontario

Tel. 752-6583 Res. 759-3209

Uw Nederlands Reisbureel in Brantford en omgeving.

SPECIALE GROEPSREIZEN NAAR NEDERLAND

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

Bevrijdend

Er is "gejuich in de tenten" van de Christian Labour Association of Canada. En er is reden voor. Op 1 mei j.l. eindigde een rechtszitting vrij onverwacht. Voor de rechter van het Ontario Supreme Court was een zaak aanhangig gemaakt door de CLAC tegen de grote AFL-CIO unions. Een groep werkers van Sass Manufacturing in Chatham, Ont., ondervond moeilijkheden van de leden van de Carpenters union, de Hodcarriers and Labourers en van de Teamsters. Bij Sass heeft de CLAC een contract hetwelk volkomen geldig is, aangezien de CLAC een erkende union is.

De CLAC begon de strijd om de rechten van haar leden, maar het was een strijd van ongelijke partners. Uiteraard zijn de AFL-CIO unions veel en veel groter en invloedrijker dan de CLAC. Niettemin hebben de eerste, zonder de rechtszitting af te wachten, een regeling aan de CLAC aangeboden, waarin niet alleen de rechten van de Sass arbeiders gewaarborgd zijn, maar waarin tevens in feite de CLAC erkenning van de zijde van de moderne vakbeweging verkreeg.

Dat was inderdaad een verheugend feit.

Het tweede opmerkelijke geval deed zich voor toen de heer Reilly, lid van de Ontario Legislative Assembly, een motie indiende, behelzende dat er vrijheid moet bestaan van de keuze van de union, afschaffing van gedwongen inhouding van union-dues en steun aan een politieke partij, die niet in overeenstemming is met de wensen van het betreffende union-lid. Men ziet het, dit is precies wat de CLAC heeft trachten te doen doordringen tot het besef van de mensen en van de regering. Nu is Mr. Reilly niet alleen lid van het provinciale parlement, hij is tevens "Chief Government Whip". Met andere woorden, het is mogelijk dat hij als privé-lid gesproken heeft, maar het is eveneens heel goed mogelijk, dat zijn motie gedekt wordt door de regeringspartij in Ontario, de Progressive Conservatives.

Hoe ook, deze twee feiten hebben de CLAC wel zeer in het brandpunt van de publieke belangstelling geplaatst. In een editorial wees de Toronto Daily Star er op, dat dit wel eens de inluiding van een grote arbeidsstrijd zou kunnen worden, waarbij honderd-duizenden arbeiders zouden worden betrokken. Want het een zowel als het ander breekt de macht van de unions.

Toch gaat het daar niet in de eerste plaats om. Het is niet de macht van de neutrale unions, die de mensen van de christelijke vakbeweging inspireert. Het is veeleer het verdedigen van de van God gegeven vrijheden die hen aanspoort tot de strijd. Het is moedgevend als men ziet, hoe de christelijke gedachte van arbeid en vrijheid, verspreid in lectuur, seminars (o.a. van de C.T.U.C.), rechtszittingen en ten laatste in het parlement, als een bevrijdend element in de samenleving wordt ingedragen.

D.F.

* * *

Vietnam

De pers, de pacifistische propaganda en de gedachte, dat het communisme een beweging is waarmee in vrede valt te leven, doen ons afvragen, waarom Amerika geen eind maakt aan de blijkbaar nutteloze oorlog in het verre oosten.

Wij zijn geneigd te vergeten, dat er ook nog een andere kant aan het probleem Vietnam zit.

Rev. G. W. Hunt is een Canadese predikant, momenteel met verlof in ons land, maar die klaar staat om in juni terug te keren naar Saigon, indien de omstandigheden dit toelaten. Hij is aangesloten bij de Christian and Missionary Alliance, de organisatie die onlangs het vermoorden van zes van haar zendelingen in Vietnam te betreuren had.

Rev. Hunt heeft onlangs over de oorlog in Vietnam gezegd: "Er wordt juist daar voor alles gevochten, waarin ik geloof en waarvoor ik als Canadees sta." Volgens Rev. Hunt is wat in Vietnam gebeurt niet het beeld, dat je in de kranten krijgt van een klein land, dat getiranniseerd wordt door de Verenigde Staten. Het zou, volgens deze zendeling, een grote zonde van Amerika zijn om zich terug te trekken en 250 miljoen mensen aan de rand van China, aan hun lot over te laten, mensen die zichzelf niet militair tegen het communisme kunnen verdedigen. Te praten over escalatie van de Amerikaanse inspanning van de laatste tijd betekent over het hoofd zien van de escalatie van het communistische militairisme gedurende de laatste 10 jaar. Dit is geen oorlog, die, naar Rev. Hunt zei, alleen maar gevoerd wordt door het kleine Hanoi, maar ze wordt geleid door Peking en Moskou. Hoe zou het Noorden anders kunnen beschikken over een onbeperkte voorraad veld-artillerie en andere wapens? Noch Noord-, noch Zuid-Vietnam kan een ander wapen produceren dan thuis gemaakte handgranaten en mijnen.

"Ik ben een verontwaardigd mens," zei Rev. Hunt. "De Bijbel zegt nergens, dat je je van God ontvangen rechten niet mag verdedigen. De communisten verloren lang geleden de steun van het Vietnamese volk, maar zij winnen de steun van de neutrale naties."

Dit is een ander geluid dan waaraan wij gewend geraakt zijn. Als men de slagzinnen en spandoeken mag geloven, dan is het alleen maar doemwaardig en onmenselijk dat Amerika voortgaat in Vietnam. Maar er zit blijkbaar een andere zijde aan het probleem. Dit is niet het probleem of een oorlog goed of af te keuren is. Daarover te spreken is wat Vietnam betreft de communisten in de kaart spelen. Want het gaat er in zuid-oost Azië niet over of een oorlog al dan niet goed te keuren is, maar of het duivels communisme in zijn uitbreiding gestemd moet worden.

D.F.

* * *

Vier Incidenten

Eerste incident: Een aantal geestelijken in de Zaanstreek in Nederland heeft zich in een open brief tot de leden van de Eerste en Tweede Kamer gewend over de oorlog in Vietnam. Onder hen bevonden zich drie gereformeerde predikanten. Men leze dit goed. "Over de oorlog" wil niet zeggen, dat deze geestelijken zich hebben beraden over de oorlog-voerenden. Maar in de open brief hebben zij eenzijdig uiting gegeven aan hun afwijzen van wat Amerika in zuidoost Azië doet. Uiteraard hebben verschillende gemeenteleden hiertegen bezwaar gemaakt of om inlichtingen gevraagd. Er zal nu een speciale bijeenkomst worden gehouden, waarin die drie predikanten hun standpunt nader zullen toelichten.

Tweede incident: Tijdens een college, dat prof. dr. S. U. Zuidema aan de Vrije Universiteit gaf, stelde een student enkele vragen. Omdat de professor hem niet verstond, vroeg hij of de student naar voren wilde komen. Toen hij did deed, herhaalde hij zijn vragen niet, maar ontrolde hij een kartonnen strook met de woorden "Johnson oorlogsmisdadiger". Prof. Zuidema sloeg de student het papier uit handen en zei hem naar zijn plaats terug te gaan. De student wilde daarop met twee andere studenten de zaal verlaten, maar aangezien het college nog niet ten einde was, verbood prof. Zuidema dit.

Derde incident: In de Hervormde Buurkerk in Utrecht werd een demonstratie gehouden tegen processen-verbaal, die een aantal studenten heeft gekregen wegens leuzen, die zij gebruikt hadden tegen de Amerikaanse president Johnson. Professor De Graaf van de Utrechtse universiteit heeft het voor de studenten opgenomen en Johnson eveneens voor oorlogsmisdadiger uitgemaakt. Herhaaldelijk werd de rede van de professor door applaus van de studenten onderbroken.

Vierde incident: Het Interkerkelijk Vredesberaad, waarin samen werken de Hervormde, Evangelisch Lutherse, Rooms-Katholieke en Oud-Katholieke Kerk, de Doopsgezinde Sociëteit en de Remonstrantse Broederschap, heeft een verklaring afgelegd over de oorlog in Vietnam. De kerken zijn bewogen over het lot van miljoenen mensen in Vietnam. "In de naam van Jezus Christus," zegt de verklaring, "in Wie de mensenliefde van God onder ons is verschenen, willen de kerken zich opnieuw tot de regering en tot de volksvertegenwoordiging richten". De verklaring zegt verder dat de wil tot vrede er bij beide partijen moet zijn, maar zij zegt tevens dat Amerika onmiddellijk moet ophouden Noord-Vietnam te bombarderen.

Hier worden ons dus vier incidenten gepresenteerd als een monster van de staalkaart van Nederland, en misschien wel van de wereld. Men moet wel een dosis moed opbrengen, om hier tegenover iets te willen zeggen.

Wat wil men er tegen zeggen? Is een oorlog dan niet afgrijselijk?

Zonder enige reserve geven wij onmiddellijk toe, dat een oorlog, welke oorlog ook, afschuwelijk is. En wij willen zeker niet pretenderen de wijsheid in pacht te hebben en nu eens uit de doekjes te doen hoe de zaken in Vietnam geregeld moeten worden. Maar wij komen er tegen op, dat men de zaak zo eenvoudig voorstelt. Men spreekt veel, erg veel, over christelijke naastenliefde en op die grond baseert men zijn bezwaren tegen de Vietnamese oorlog. Maar het duidt op een groot gebrek aan christelijke naastenliefde als men — zonder volledig ingelicht te zijn — één der beide partijen veroordeelt en zwart maakt.

De oorlog in Vietnam heeft de Amerikanen reeds meer dan 15.000 doden gekost. Wie heeft daar voordeel van? President Johnson of een van zijn adviseurs? Wie in Amerika heeft zulk een voordeel door de oorlog, dat dit het verlies van zoveel mensenlevens rechtvaardigt?

Maar er is nog een andere zijde aan dit verhaal. Men eist het stopzetten van de bombardementen. Maar wat gebeurt er als men deze stopzet? Welke garantie hebben Amerika en haar vrienden van de zijde van Noord-Vietnam, dat dit stopzetten het onderhandelen bespoedigt? Was het vertragen van een plaats voor vredesonderhandelingen niet een duidelijk bewijs, dat Noord-Vietnam helemaal niet zo geïnteresseerd is in zulke onderhandelingen? Men zegt dat het ongerijmd is dat Amerika met haar vliegtuigen boven Noord-Vietnam opereert. Maar men zegt niets, helemaal niets over het feit dat Noord-Vietnam niet nalaat met alle denkbare middelen in Zuid-Vietnam te opereren. Wij hebben nog geen open brief gelezen, van geen demonstratie gehoord en zelfs geen verwijt vernomen over de gruwelen, die de Noord-Vietnamezen (communisten) toepassen. Waarom niet?

Nogmaals, wij willen hiermede de oorlog in Vietnam niet verdedigen. Wij weten wel, dat de wereld er heel wat anders en heel wat droeviger zou uitzien, waren de Amerikanen en hun vrienden niet in Vietnam in de bres gesprongen.

Vrede, hebben wij eens gelezen, is niet de afwezigheid van oorlog, maar de aanwezigheid van God. Was dit het onderwerp van protestbetogingen en open brieven, dan hadden wij er meer vrede mee dan thans. Pas het maar toe op uw eigen kleine kring, op uw huwelijk, op uw gezin, op uw kerk, op uw vereniging: vrede is niet de afwezigheid van oorlog, maar de aanwezigheid van God. En wat geldt in het klein, geldt ook in het groot.

D.F.

Vooroordeel en interraciale relaties

by Drs. J. Feddema ②

Rasvooroordeel aangeboren of cultureel bepaald?

De vraag of het rasvooroordeel al of niet een instinctieve aangeboren spontane aangelegenheid is, is lange tijd een onderwerp van discussie geweest. De laatste jaren is er echter een nagenoeg communis opinio dit ontkennend te beantwoorden. Vergelijkende studies bij kinderen hebben aangetoond, dat vooroordelen bij hen aanvankelijk afwezig zijn maar eerst later ontstaan via enculturatie/opvoeding in het gezin en op school. Zelf heb ik eens op het platteland van Zuid-Afrika, het land der rassenscheiding bij uitstek, tot mijn grote verbazing kunnen aanschouwen, hoe zeer jonge blanke en zwarte kinderen in de volste harmonie met elkaar speelden. Er bestaat geen natuurlijke afkeer van mensen, die er anders uitzien, zich anders gedragen of anders spreken. De werkelijkheid is, dat men op al deze verschillen pas gaat letten, als men bevooroordeeld is. Zij die onprettige ervaringen hebben opgedaan met leden van bepaalde groepen, hebben dergelijke ervaringen eveneens gehad met andere mensen. Zij herinneren zich echter de eerste omdat ze bevooroordeeld zijn. Het rasvooroordeel schijnt overigens in de geschiedenis van het europese westen een tamelijk recent verschijnsel te zijn. Het is bekend dat de eerste christengemeenten samengesteld waren uit leden van verschillende rassen en volken en niet of nauwelijks rassenbewustzijn hebben gekend. Eén der grote kerkvaders, Augustinus van Hippo, was zelfs een noordafrikaanse barbaar. En het is opvallend dat later in de oorlogen met moren, turken, balten, slaven e.a. er geen sprake was van rassentimenten. De scheidingslijn was het geloof. De moren werden niet gezien als arabieren, maar als ongelovigen. Tot aan de 15e eeuw werd de mensheid niet zozeer verdeeld in antagoristische rassen als wel in christenen en ongelovigen. Toynbee meent dan ook te moeten stellen, dat de geest van de middeleeuwse europese christenheid vrij was van rasgevoel, omdat men de vreemdeling en de heiden beschouwde als de potentiële bekeerling tot het christendom. Hoe het ook zij, er is in elk geval én in de geschiedenis én in de huidige wereld zoweinig consistentie in de manifestaties van rasvooroordeel, dat de verouderde voorstellingen over het rasvooroordeel als een aangeboren eigenschap reeds op het eerste gezicht, afgezien van de onderzoeken bij kinderen etc. zeer aanvechtbaar lijken.

Oorzaken van het (ras)vooroordeel

Hoe heeft het rasvooroordeel dan toch de geesten van zo talloos velen in haar greep kunnen krijgen? Over de oorzaken en achtergronden van het groeps- en rasvooroordeel zijn verschillende theorieën gaande. Drie daarvan verdienen nadere aandacht.

a. Economische theorie.

Economische wedijver tussen verschillende groepen en exploitaties van de ene groep door de andere zouden volgens deze theorie het rasvooroordeel verklaren. Rasvooroordeel zou zelfs dikwijls door een heersende groep onder het publiek zijn gepropageerd om een bepaalde groep als minderwaardig te kenschetsen om zo de eigen exploitatie te kunnen rechtvaardigen. Economische competitie schijnt inderdaad niet zonder betekenis te zijn. Zo hebben bijv. de chinezen in Californië lange tijd in hoge achting gestaan, maar deze achting sloeg om in onverdraagzaamheid en gewelddaden, toen de chinezen hun beroepen uitbreidden tot datgene wat tot dusver het domein der blanke was geweest. En zijn het niet juist de laagste klassen der blanken, die veelal de grootste animositeit jegens de negers tonen? Ook in de historische ontwikkeling van het rasvooroordeel in de westerse christenheid heeft deze economische theorie haar plaats. Zo wordt de drastische wijziging in de houding t.a.v. het andere ras na de middeleeuwen veelal voor een belangrijk deel toegeschreven aan de ontwikkeling van het kapitalisme en het winstmotief. Ook het ontstaan van de slavenhandel, noodzakelijk met het oog op de exploitatie van Amerika hangt hiermee ten nauwste samen. Interssant is dat de slaveneigenaars aanvankelijk het systeem rationaliseerden met het argument dat het slechts krijgsgevangenen en veroordeelde misdadigers betrof. Maar al spoedig kon men niet met deze rechtvaardiging volstaan en beriep men zich op het economische argument, dat de slavernij noodzakelijk was voor de nationale economie. En later toen de anti-slavernijbeweging opkwam werd er een doelbewuste poging ondernomen de negers te depersonaliseren en te ontmenselijken tot wezens, die niet in staat waren tot enig moreel gevoel.

b. Symbool-theorie.

Ook jegens het goede in het leven, zelfs tegenover de eigen ouders zou de mens met gemengde gevoelens vervuld zijn. Haat- en/of vreesgevoelens jegens het goede kunnen veelal niet openlijk worden geuit, zodat men een symbool zoekt om deze op af te reageren. Als men bijv. in een puriteinse samenleving altijd "zuivere" gevoelens omtrent sex moet pretenderen, moeten de onzuivere gevoelens hieromtrent een andere uitweg vinden. De zgn. "sensuele" neger zou hiervoor als een prachtig symbool kunnen dienen. Ook zouden sommige mensen gemengde gevoelens koesteren jegens de staat en het stadsleven, enerzijds van bewondering en anderzijds van haat en afschuw. De vijandigheid t.a.v. de stad wordt dan bijv. gericht op de joden als het symbool bij uitstek voor de stedelingen. Ook wordt wel gesteld, dat de haat — ook van belijdende christenen — jegens Christus of liever jegens Diens idealen van vrede, gelijkheid, broederschap en naastenliefde zijn en worden afgewenteld op de joden uit wie Christus is voortgekomen. Op analoge wijze zouden de joden ook dikwijls gediend hebben als het symbool van het internationalisme of zowel van enerzijds het kapitalisme als anderzijds het communisme.

c. Psychologische theorieën.

Deze worden dikwijls onderscheiden in (1) de frustratie/agressie-theorie, (2) de zondebok-theorie, (3) the theorie van het autoritaire onverdraagzame persoonlijkheidstype. Rasvooroordeel schijnt soms te voldoen aan een psychische behoefte als een soort compensatie voor eigen gebreken en tekortkomingen. Menselijke wezens zouden er afkerig van zijn zich zelf door het eigen falen te blameren en daarom een zondebok daarvoor willen zoeken. Er zijn in de geschiedenis vele minderheidsgroepen geweest, die als zondebok hebben gefungeerd. De christenen in het Romeinse Rijk, de hugenoten, de ieren, de joden, de jappen, de katholieken, de protestanten, de quakers, etc., etc.

Eén van deze noch één der andere theorieën zijn op zichzelf een genoegzame verklaring voor het verschijnsel rasvooroordeel. Het rasvooroordeel is m.i. te herleiden tot een complex van factoren, waarbij met name ook de angst voor het verkiezen van bevoorrechte en/of feodale posities niet zonder betekenis is. Dit laatste wordt uiteraard door de bevoorrechte groepen niet toegegeven, maar veelal gecamoufleerd met het argument, dat het voor hen in wezen een kwestie van "levensbehoud" is of "dat verschil in behandeling juist in het belang is van beide groepen". De voorvechters van de anti-slavernijbeweging werd zo voor de voeten geworpen, dat de onvrijheid juist in het belang was van de neger zelf.

Hoe rasvooroordeel te bestrijden?

De moeilijkheid bij bevooroordeelde mensen is dat het bijna onmogelijk is hen te overtuigen, dat ze onjuist handelen. In de eerste plaats is hun gedrag veelal volkomen in overeenstemming met de denkwijze, zeden en traditie van de samenleving, waarin ze verkeren. In de tweede plaats is hun gezichtskring zozeer beperkt tot het eigen wereldje en is er voorts sprake van zo weinig wezenlijk contact met andere volken en rassen dat de kans zeer gering is, dat hun ogen zullen worden geopend. In de derde plaats neemt de bevooroordeelde persoon dikwijls een struisvogelhouding aan door te willen ontsnappen uit de werkelijkheid en los daarvan een eigen knus ingebeeld wereldje op te bouwen, waarin hij zich veilig voelt. Critiek van buiten zal hij niet kunnen begrijpen, want zijn ingebeelde wereld, hoe irreëel ook voor de buitenstaander is voor hem een absolute realiteit. Bestrijding van het rasvooroordeel is dan ook het meest effectief, indien het reeds bij de jeugd via het onderwijs aanvangt. Van belang ook voor volwassenen is o.a. het bevorderen van onderlinge communicatie en contact en het geven van goede informatie over andere groepen of het aantonen van economische en psychische nadelen van vooroordeel en voor christenen het wijzen op de strijdigheid van rasvooroordeel met bijbelse normen.

Houding van de Kerk

Wat dit laatste betreft is er echter de moeilijkheid, dat de kerk zich veelal heeft aangesloten bij de bestaande verhoudingen in een samenleving, die is gebaseerd op huidskleur-onderscheiding en het karakter van een kastemaatschappij heeft aangenomen. In sommige gevallen heeft de chr. kerk zich niet alleen aangepast bij het bestaande, maar is ze zelfs zozeer een product van de kastemaatschappij geworden, dat de christen in zijn functie in deze wereld "een

(Vervolg op pag. 4)

FABRIC ARTS
• DRAPERIES
• CARPET
• UPHOLSTERY
call
HARRY HARSEVOORT
at
637-2144
BURLINGTON, ONT.
FABRIC ARTS

World Wide Travel Service
300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT
Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto
Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.
Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.
ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280
ME 5-5661

Vooroordeel en Interraciale Relaties

(Vervolg van pag. 3)

zoutend zout te zijn" nagenoeg geheel wordt verlamd. Trouwens, leert de geschiedenis van de christenheid niet, dat de kerk zich dikwijls heeft laten inkapselen door feodale en andere behoudende machten, die van geen hervormingen willen weten? Hoezeer hebben wij christenen ons ook vandaag niet bij het bestaande, bij het onrecht, bij het groepsegoïsme, bij het nationalisme, bij het oorlogsgeweld, etc. neergelegd. De bekende indiase staatsman Nehru zag in de lezingen van Jezus een belangrijk stuk protest tegen de sociale orde. "De bergrede en de europese en amerikaanse christenheid," aldus schreef hij eens, "hoe verbazingwekkend tegenstrijdig zijn zij .Het is niet verrassend dat vele mensen wel moeten denken, dat Gandhi veel dichter bij de lezingen van Christus staat, dan vele van Zijn zgn. volgelingen in het westen van vandaag". Voor de christenen is er het grote gevaar, dat ze de inhoud van de bijbelse boodschap laten bepalen door de eigen problematiek in plaats van andersom. Of men gaat zoals in de drie hervormd/gereformeerde kerken van Zuid-Afrika in afwijking van de calvinistische theologie in de rest van de wereld de verscheidenheid van de mensheid in volkeren en rassen tot een scheppingsordening bombarderen en de eenheid van het menselijk geslacht niet langer meer als zodanig erkennen. In het blad "Woord en Daad" van november 1964 — "Mondstuk van die Afrikaanse Calvinistiese Beweging" — wordt dit kerkelijke standpunt in een reactie op een bijdrage mijnerzijds nl. "Christendom en Nasionalisme" in hetzelfde blad nog eens in alle vrijmoedigheid verdedigd met een beroep op de spraakverwarring. Zo wordt aan het ethnocentrisme, de sublimering van de eigen groep en de ideologie van de rassenscheiding een religieuze sanctie gegeven.

Evangelische Radicaliteit

De bevooroordeelde mens is echter een product van zijn eigen maatschappij en het is moeilijk hem te overtuigen dat door zijn ideologie en met zijn gedrag het Evangelie geweld wordt aangedaan. Godsdienstige en moralistische prediking ter bestrijding van rasvooroordeel zal veelal tot dovemansoren gericht zijn, zolang de patronen van die maatschappij niet worden gewijzigd. Gelukkig staat de dynamische ontwikkeling van de moderne industriële samenleving niet langer een rücksichtloze scheiding/segregatie van ethnische en radicale groepen toe. Gelukkig beseffen ook meer en meer christenen, dat juist zij als christenen de bestaande orde niet mogen verabsoluteren, maar DAT 'T EVANGELIE OPROEPT TOT EEN ACTIEVE DEELNAME AAN ALLERLEI POGINGEN DE MAATSCHAPPIJ TE HERSTRUCTUREREN in die zin, dat mensen van verschillende rassen elkaar meer kunnen ontmoeten als medemens en als medeburger van dezelfde maatschappij. Wij christenen hebben onze geloofsgenoten niet alleen in de Verenigde Staten en Zuid-Afrika, maar ook hier en overal ter wereld op te roepen tot zulk een evangelische radicaliteit.

Geraadpleegde en/of aanbevolen literatuur:

M. Banton: Race Relations. 1967.

Pierre L. van den Berghe: The dynamics of racial prejudice an ideal-type dichotomy. In: Social Forces, vol. 37, december 1958, no. 2, pag. 138-142.

Pierre L. van den Berghe: Race and racism: a comparative perspective, 1967.

B. Berry: Race and ethnic Relations. 1965.

C. L. Golightly: Race, values and guilt. In: Social Forces. Dec. 1947, vol. 26, II, p. 125-139.

D. Kitagawa: "Racial" man in the modern world. In: Man in Community. Door E. de Vries, (ed). 1966, pag. 140-153.

A. Rose: The roots of prejudice. 1958. Unesco uitgave in de serie: The race question in modern science.

B. W. Rose: Prejudice and personality. 1962. Uitgave van S.A. Institute of Race Relations.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

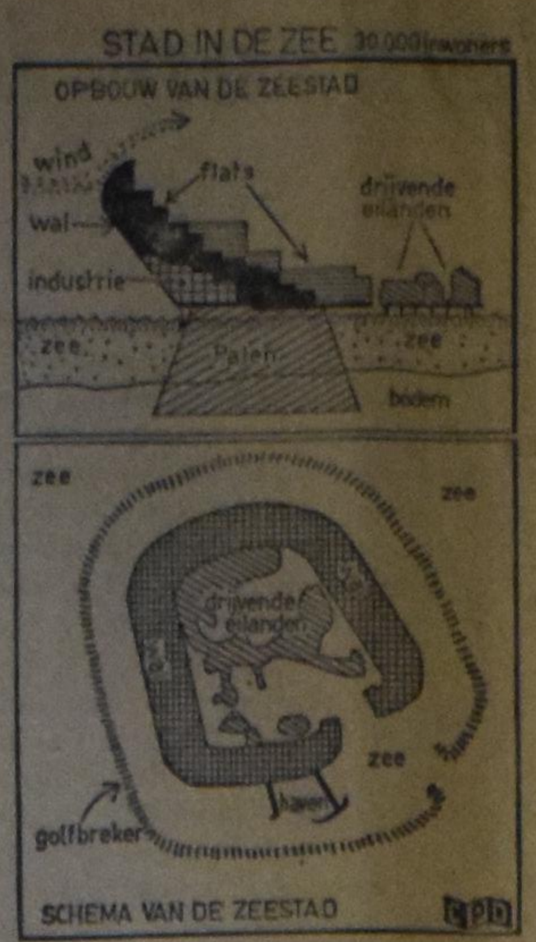

Zeestad van glas en beton voor 30.000 mensen

De Britse minister voor Technologie heeft de maquette onthuld van een zeestad voor 30.000 mensen. De zeestad is een eiland van glas en beton, dat de rijkdommen van de zee kan exploiteren, zijn eigen bevolking kan onderhouden en zijn produkten naar het vasteland exporteren zonder een beroep te doen op de bestaande bronnen te land. De kosten voor een dergelijke zeestad zouden niet meer dan 10% hoger komen te liggen dan voor een soortgelijke stad op het land. Het principe van de Zeestad is een muur van woningen, gebouwd op palen, die 16 verdiepingen telt. De buitenste muur is gebogen en maakt dat de wind boven de stad blijft, zie tekening. Daarbuiten vermindert een golfbreker van met zoet water gevulde plastic zakken de kracht van de golven van de Noordzee. In de energiebehoefte van de Zeestad wordt voorzien door aardgas uit de Noordzeebodem. Het vervoer binnen de stad moet geschieden met waterbussen, met het vasteland door middel van hovercraft. Recreatie en sport is in de stad mogelijk. De stad is gedacht 24 kilometer in zee te liggen. Het projekt is een schepping van de Pilkington Glass Age Development Committee. De Zeestad kan in ondiep water gebouwd worden, waar het verschil tussen eb en vloed gering is. Het zeegebied bij het aardgasveld van Hewett voor de Britse kust is ideaal voor een zeestad, maar er zijn vele andere gebieden in de wereld geschikt voor een zeestad. Bij de stad is een helicopterveld ontworpen.

Het glas dat gebruikt wordt voor de Zeestad is gedacht in diverse kleuren, terwijl het speciaal toegerust moet zijn voor warmtetransport en transport van zonnestraling. Het Pilkington Committee oppert de gedachte dat de Zeestad over een halve eeuw gebouwd zal zijn in het gebied van Hewett in de Noordzee. Ir Anthony, Martin en Moggeridge hebben de stad ontworpen.

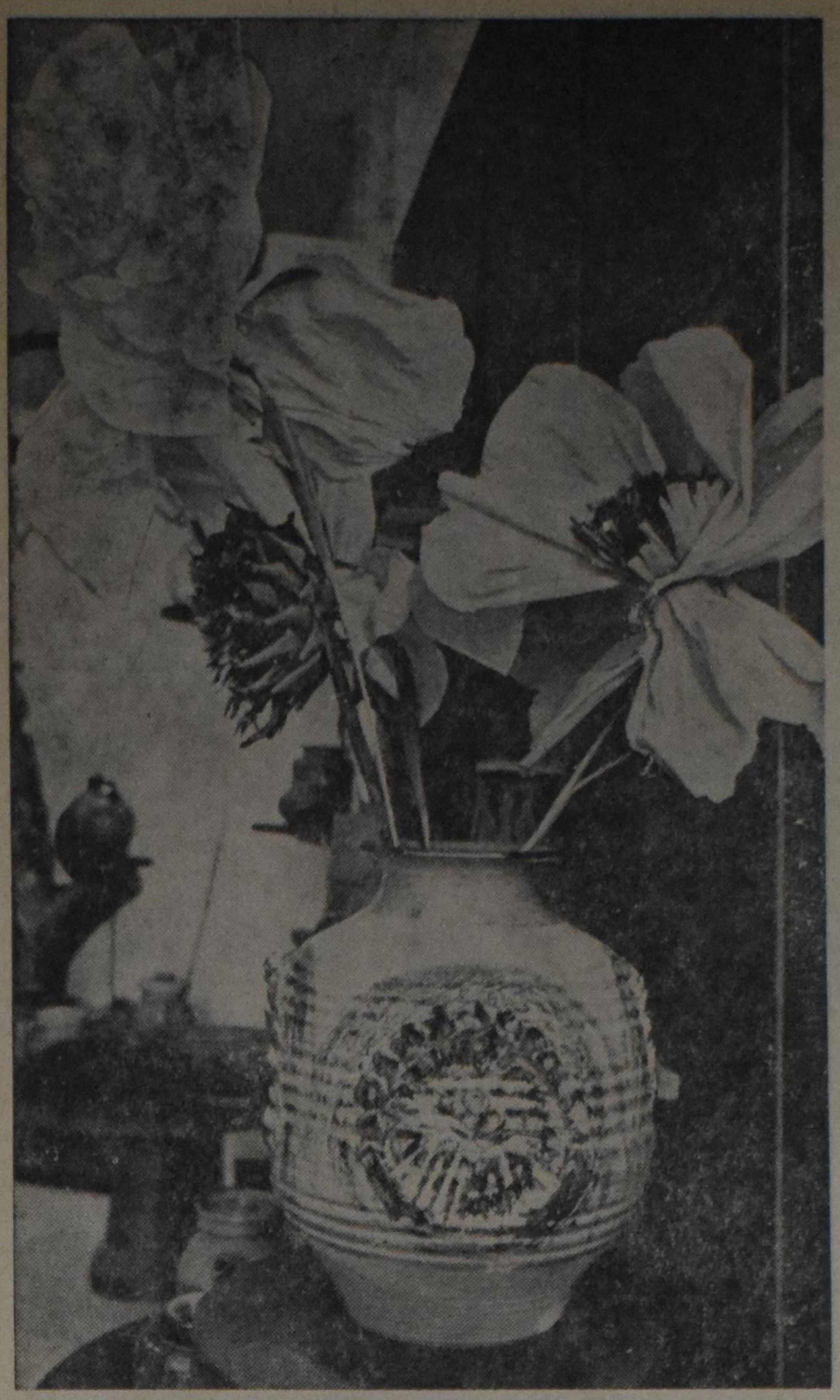

Op een kunstaardewerk-tentoonstelling in Toronto werd gedemonstreerd hoe een mooie pot meewerkt om bloemen tot hun recht te laten komen.

The measure of a man is what he has time for. Show me the interests for which he makes arrangements and you have it. It is frightening how this generation spends millions for that which satisfies not, yet makes no place for God.

—Vance Havner

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(Slot)

"Dat zij nooit getrouwd geweest is, is geen bewijs voor die mening, Bert. Daar weten wij niets van. Maar ik ben toch blij dat je erover gepraat hebt. 'k Wil er nog eens rijpelijk over nadenken en zien hoe ik handelen zal. En jou zal ik van alles op de hoogte houden, hoor."

"Ik zou het fijn vinden, als vader weer een goede vrouw had," zegt Bertha. "En u kent haar zo goed. U bent met haar verloofd geweest. Als zij wil komen, bent u klaar."

"Je bent eigenlijk een vreemd kind," glimlacht Jan. "Ik heb vaak genoeg gehoord, dat de grotere kinderen het hun vader heel erg kwalijk nemen, als hij hertrouwt. Zij vinden dat de gedachtenis van hun moeder besmeuren."

"En ik vind het van die kinderen zelfzuchtig, om dat hun vader kwalijk te nemen. Als u het doet, besmeurt u de nagedachtenis van moeder niet. U bent gelukkig geweest met haar. Wij waren gelukkig met elkaar."

"Dat waren we, kind," beaamde Jan.

Hij kan en mag het zeggen. Want het is de volle waarheid.

Het gesprek is weggeëbd. Bertha heeft haar mening gezegd. En nu moet vader het zelf weten. Voor alles zou zij het de beste oplossing vinden, als vader zou hertrouwen met die juffrouw Saalmink, die hij van vroeger zo goed kent.

Ongemerkt glimlacht zij: die spontane Alice heeft toen gezegd: het is net een roman. Het lijkt er heel veel op.

Er verlopen enkele dagen, die — maar dat merkt alleen Bertha — Jan worstelend doorbrengt. Het is hem ook een zaak van gebed. In de binnenkamer.

Dan is hij klaar, op één punt na: "een blauwtje" kan hij niet lopen. En dat zou hij feitelijk doen, als bleek, dat Marie nóg niet naar Canada wil komen. Het duurt nog even. Dan is hij ook over dat bezwaar heengestapt. En dan schrijft hij een kort, zakelijk briefje, geadresseerd aan Marie Saalmink, farm "IJsselzicht", Doesburg.

"Beste Marie. Van John ontvingen wij een lange brief, waarin hij schreef, jou ontmoet te hebben. Hij heeft je hartelijke groeten overgebracht. Daarvoor was ik dankbaar. Je hebt hem veel verteld, naar mij bleek. Alleen dat van vroeger tussen ons niet, naar ik meen te hebben begrepen. Dat was heel goed gezien.

John heeft jou uitvoerig verteld van mijn huiselijke omstandigheden. Zeven jaar geleden is Sanne, die een lieve vrouw voor mij geweest is en een zorgzame moeder voor de vier kinderen, overleden. Aan hertrouwen heb ik geen moment gedacht. Tot de brief van John kwam, die mij over jou inlichtte. Je bent nog steeds ongetrouwd. Nu is mijn vraag deze: vind je het goed dat ik geregeld schrijf en wil je dan ook antwoorden? Het lag al in mijn bedoeling, al vóór dat de brief van John kwam, na de oorlog zo spoedig mogelijk eens een paar maanden naar Holland te komen. Ik wilde je dan graag mee terugnemen.

Ik zal eerlijk zijn: dit voorstel heeft mij strijd gekost. Want de zaken liggen zo anders dan vijfentwintig jaar geleden. Wij zijn ouder geworden en hebben beiden levenservaringen opgedaan. Onze karakters zullen wel niet zijn veranderd, maar ze zijn toch anders geworden, zou ik denken, al lijkt dit vreemd gezegd. Je begrijpt me wel. Marie overweeg mijn vorstel dus goed en bid om licht en wijsheid. Ik wacht met spanning op je antwoord."

Zoals hij beloofd heeft, deelt hij Bertha mee, een brief verzonden te hebben.

"Wanneer kan er nu antwoord zijn, vader?"

"Niets van te zeggen. Het civiel postverkeer zal nog wel traag functioneren. Het duurt misschien wel zes, acht weken, eer er antwoord is."

Dus was Bertha, een week later, toen zij in Granum was om boodschappen te doen, zeer verbaasd een brief voor vader uit de box te halen, die geschreven was door een onbekende hand. En de brief kwam, blijkens het poststempel, uit Doesburg! Antwoord op haar vaders brief kon dit met geen mogelijkheid zijn. Zij voelde: dit is voor vader een belangrijk schrijven!

Zij haastte zich met haar verdere besognes en spurtte met spoed naar de farm, waar zij vader alleen trof in de schuur.

"Kijk eens, vader, deze brief was bij de post."

Jan Stelmaker nam het epistel aan. Zijn gezicht veranderde.

"Van haar?" vroeg Bertha zacht.

Hij knikte. "Van Marie Saalmink. Ze schrijft nog precies als toen."

Hij opende de brief, terwijl Bertha stil verdween.

"Beste Jan Stelmaker. Ik zou een heel lange brief willen schrijven, maar toch doe ik 't niet. Misschien later, als het mag. Je zoon heeft je uitvoerig geschreven, zoals hij mij verteld heeft. Van mij weet je dus alles, en ik weet veel van jou.

Natuurlijk niet alles. 'k Heb veel over de ontmoetingen met je zoon nagedacht. Hij is gisteren uit Doesburg vertrokken. Hij wist niet waarheen. In die ontmoetingen heb ik de leiding van God gezien. Misschien vergis ik mij. Nog eens: ik zou heel, heel veel willen schrijven, maar toch doe ik het niet. Alleen dit: je vroegere verloofde, die jou trouweloos in de steek heeft gelaten, is nooit getrouwd. Ik ben wel in de gelegenheid geweest, maar heb de aanzoeken afgeslagen. Want Jan Stelmaker kon ik niet vergeten. Nu weet ik het precies.

Ik ben bereid, als je dat wenst, naar Canada te komen om je vrouw te worden. Ik weet heel goed, dat ik een niet gebruikelijke weg ingeslagen heb. — Een vrouw moet zich niet aanbieden. Maar de omstandigheden kunnen zó zijn, dat het wel móet. Ik alleen ben de schuldige, dat het toen zó gelopen is. Ik vraag je daarvoor vergeving.

Wat mij betreft, er is niets meer in de weg, om bij je te komen, eerlijk en oprecht leg ik mijn gevoelens bloot. Ik heb God gebeden, of Hij in jouw hart wil leggen, mij in de gelegenheld te stellen, goed te maken wat ik tegen jou misdreven heb. Misschien wordt dat gebed niet verhoord. Als je mij antwoordt, dat je met mij, na al het gebeurde, niet meer in contact wil komen, zal ik je dat niet kwalijk nemen.

Jan, ik móést je dit schrijven. Je adres heb ik natuurlijk van je zoon, die in alles het evenbeeld van zijn vader is. Als hij daar bij mij op "IJsselzicht" zat was het net of jij daar zat, vijfentwintig jaar geleden. Jan, wil je mij met een paar regels antwoorden, wat dan ook? Ik heb met deze brief te schrijven een niet gewone stap gedaan, maar mijn hart dwong mij. Mijn lentetijd is door m'n eigen schuld voorbijgegaan, maar God geve, dat ik nog een, niet verdiende, zomer hebben mag. Dan kan ik nog wat goed maken tegenover jou."

De hand van Jan Stelmaker beeft, als hij de brief in de enveloppe doet. Dan gaat hij weer aan zijn werk, al vlot dit niet te goed.

Zo gauw mogelijk, als het met Bertha alleen is, laat hij haar de brief lezen. Als zij gereed is, ziet hij een traan in haar oog.

"Dat moet een goede, lieve vrouw zijn," zegt zij. "U hebt gelijk. En John ook. Wat doet u nu, vader?"

"Daar moet ik nog eens over denken. Deze brief is drie weken geleden verzonden. De mijne verleden week. Die komt daar dus over een paar weken aan. Dit is geen antwoord op die brief . . ."

"En toch een antwoord," glimlacht Bertha.

"Ja, tóch een antwoord. Je hebt gelijk. Maar zó komt er verwarring. Ik zal eens zien."

De volgende dag weet Jan Stelmaker het: hij rijdt naar Granum en vraagt de directeur van het postkantoor te spreken.

"Kan ik al een telegram naar Holland zenden?"

De directeur kijkt bedenkelijk: "Ik weet het niet, Mr. Stelmaker. Maar het is te proberen. Kan het niet, dan hoort u het wel."

"Ik wil graag dit telegram verzonden hebben: "Saalmink, farm "IJsselzicht", Doesburg, Holland. Beter een late zomer dan geen zomer stop wacht op brief van mij, Jan."

Einde.

The Fourth Convention of the Canadian Federation of Christian Reformed Ladies' Societies

Segregation is impractical. What America needs is a mass program of reconstruction. Slums must be renovated. Improved education is a must. And above all, the full gospel of Jesus Christ should be preached and practised.

What makes a convention a success or a failure? Does it depend on the organization, the speakers, the entertainment, the number of people present, the general atmosphere? Probably, all these factors have much to do with it, but when reflecting on the fourth Convention of our Federation, held on May 8th in McMaster University, Hamilton, Ont., I've come to the conclusion that the success of such a day should be measured with the answer on the question: What did we take home with us that night? Did we get a message which enriched our spiritual life? Were we stirred to activity in showing our love for Christ and our fellowmen, the greatest commandment? When applying this standard, I dare to say that our fourth convention was indeed a great success.

It was also a great pleasure to be together with more than 900 other society members to meet old friends and to make new ones, to sing together, to enjoy some poetry recited by Mrs. Dijkstra from Hamilton, and to take delight in Mrs. Tigchelaar's beautiful women's choir. The day was well organized and the weather sunny. What more could we wish for?

MISS MITCHELL

The Convention had actually started the previous night with a short business meeting, followed by a speech from Miss Phyllis Mitchell, who composes a daily column in several newspapers. The "down-town" church of our denomination in Hamilton, where this evening was held, was well filled. Miss Mitchell related that she had left the Anglican church of which she had been a member since early childhood, because of the church's new stand on the virgin birth of Christ and on other basic dogmas of Christianity, on which she could not agree. We can respect her decision, which takes faith and courage, so much the more because she has not been able as yet to find another denomination in which she feels "home". During the discussion many questions concerned her personal feeling in regard to her "churchless state". Miss Mitchell answered frankly that she indeed missed the community of saints and the opportunity to celebrate the Lord's Supper in her "own" church. Let us all pray that she soon may find a denomination in which she can serve her Lord the way she desires, for it is beyond doubt that Miss Mitchell is a sincere Christian. Her whole speech indicated this.

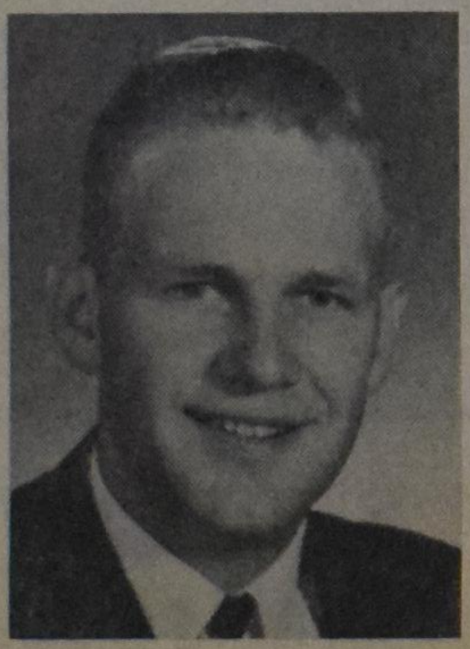

REV. J. HOYTEMA

The morning session the next day was held in the Dutch language and Rev. Hoytema ("de jonge") of Grimsby, Ont., first gave a witty crack at the female race and then at his native country (no, not Holland — Friesland) before he started his speech. This was much appreciated and I'm sure that his jokes are spreading rapidly throughout Ontario!

The theme of the Convention was "One in Christ" and this was Rev. Hoytema's topic. He pointed out that in spite of all the different church denominations Christ's body, the Church, nevertheless, could not be broken. Christ's body was One, complete and regardless what we as people did, it would always remain a unity, a "Oneness". We should always keep in mind that Christ's church stands firm on the preaching of God's Word, the administration of the sacraments and the application of discipline. The attempts of some churches to force unity between different denominations by diluting the basic truths of the Bible and by "watering down" important dogmas could create only more confusion and greater distance between God's Word and these denominations.

Yet every christian should realize his own responsibility in working together with other church members and be extremely active in this way. Even in our own denominations the unity, which we as christians should have, is often broken by our own demands, pride, stubbornness and whatever vices we may have.

Rev. Hoytema certainly gave us much to think about, but thinking alone won't help us much, unless we put into practice what God wants us to do.

It was a great disappointment for many ladies — and most likely for Rev. Hoytema as well — that there was no time left for a discussion. His topic seemed to be made as an introduction for a good debate and we were, for example, anxious to hear a more detailed explanation regarding his statement that the church should refrain herself from meddling in social, political and economical affairs. However, we hope that in the future we may have another opportunity to invite Rev. Hoytema to speak for us. It was certainly worthwhile and we will try to keep our questions in mind!

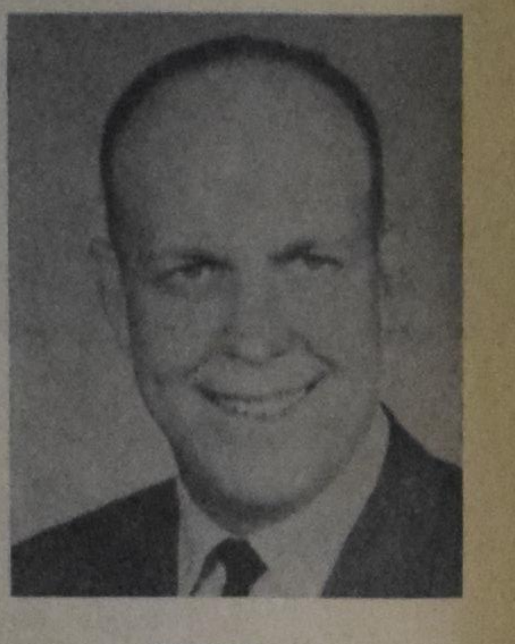

REV. G. NEGEN

In the afternoon we had the pastor of the Chr. Ref. Church of Manhattan, New York, with us, Rev. G. D. Negen who spoke on Segregation and his work among the Negroes and Portoricans in Harlem. He told us that he was very "gelukkig" that he didn't have to speak in the Dutch language, since the word "gelukkig" was the only Dutch word he knew. With him we are just as happy that he could use the English language, for else we would have missed a most interesting heartwarming and above all a stirring christian lecture.

Rev. Negen has been living with his family in Harlem for more than ten years. From his speech we could conclude that he not only lives and works with the negroes, but also that the cause of the American negro has a great place in his heart. In these days, when the newspapers and television show us especially the rioting and looting Negro, it was good to hear from a man who knows them better than most others, that the majority of our black neighbours is only black on the outside and belong to the nicest, neatest and most dependable people there are. The present miserable state of affairs as far as the Negroes are concerned is mainly not their fault, but ours, the white man's, the white christian's.

Rev. Negen stated that it was absurd to believe that the negro descended of Ham, whose son Canaan was cursed by God to serve others. The Bible certainly gives no proof for this. On the contrary, most tribes descended of Ham were rulers rather than servants. Nevertheless, many people maintain that the black man is subservient to the white and inferior to him. This is why so many white are in favour of separation. Yet, in reality, separation differs little from discrimination, since there is no equality between the black and the white race as far as education, employment, housing, political rights etc. are concerned.

Segregation is impractical, Rev. Negen went on, for it is bound to produce bitter, irrational and angry people, who sooner or later will cause trouble. Because of poverty and unemployment they flock into ghettos and live on top of each other. About 50% of the homes are broken and broken families breed new broken ones. The negro slaves were traded for their value; the financial status was important, not their faithfulness. How many slave families were not torn apart because their members were sold to different masters? As a result even today there is hardly a legal tie between a father and his children. The negro woman has become the head of the family, she can find employment more easily, make better money and all these factors give the negro male an extra push down hill. He is called "boy" and treated that way.

Since most women have to work to keep their families alive, the oldest children have to take over at home and have to quit school in order to take care of their younger brothers and sisters. The chance that they will ever obtain a higher education is almost nil. The education they get at school is poor anyway. 85% of the children is two years behind compared with the white children when they are in grade six. The ones who do make it to high school easily drop out. The competition is too unequal. The white students are far ahead and stay ahead. What's the use trying? There is always alcohol to soothe their problems. And drugs . . . . Drug addiction is the evil of the day and the night. In one of our street blocks are more than one hundred dope addicts, Rev. Negen said, and each one has to find the means for purchasing his drugs by stealing and committing other crimes. Every new day again . . . .

The negro in the ghetto is often apathetic. He's black from morning till night and as long as he lives. He can never escape his difference. What's the use trying to escape his black fate? For many generations they have been telling him that he is no good because of his black skin. He's inferior. At least he has come to believe this himself. So he may as well act that way, too. Bitter, disillusioned, angry and without hope some seize the opportunity to show the white what they are supposed to be: rioters, rebels, looters, lovers of violence and destruction.

For more than 200 years they have known nothing but violence. Captured by force from their homeland Africa, they were packed in slave boats as spoons in a box, tortured if they tried to escape their bitter destination, sold as slaves, kept in place by violence and even after the abolition of slavery the Klu-Klux-Klan, which is still quite active today in the South, revenged their hate on them.

They have experienced lawlessness and violence by the hand of the white masters, now the time has come to turn the tables. And when the long summer nights are hot and sticky and the overcrowded apartments breathe tension and friction a couple of beer bottles thrown on the street can easily ignite a riot. Only a small minority will take part in it, but their whole race will be blamed.

What is the future of the American negro? Of the negro child, that has no other playground than the steps at the door or the dirty street, that may never see a real cow or a blossoming fruit tree, but that knows already more about crime and dope and brute force than many of us ever will know.

What can be done to solve this racial problem, to break this vicious circle of poverty, unemployment, crimes and rioting? Is there a solution?

What we in America need is a mass program for reconstruction, Rev. Negen concluded. Millions of dollars must be pumped into the ghettos, the slums have to be torn down, employment should be created for all, better education is a must, recreation facilities should be made and at the same time and above all the whole Gospel of Jesus Christ should be preached and practised. For the negro is NOT inferior. He, too, is as much God's creature and child as we are. But he needs help and it is the evangelical task of our Christian Reformed Church and people to give this help in every way we can.

We could have listened for another hour, anxious as we were to hear more about this important matter. During the discussion period and also after the final closing of this Federation Day Rev. Negen answered a great many questions relating to his work, mixed marriages, the apartheid of South Africa, adoption of negro children, the work of Teen Challenge etc. But time lacked to answer them all.

Rev. Negen and his wife, children and staff workers give us a great example of what christian love and compassion is and we can only envy them for understanding so clearly what God means with His greatest commandment: To love Him and our neighbour — even if he is black — as ourselves. Showing this love is also showing the unity in Christ, of which Rev. Hoytema spoke.

THE END

Later on, when we walked to our cars to go back home, we admired the lovely homes near the beautiful university campus, surrounded by well kept lawns, spring flowers and blossoms. What a place to live! we thought. Yet we felt rich as never before, for compared with the negro ghettos we all live in mansions with back yards and front lawns where our children can play to their heart's delight, breathe fresh air and see God's beautiful creative power in the pink blossom of a peach tree or in the tiny yellow leaves of the dandelions. Our thoughts wandered back to those 400 hundred children in one block — and how many blocks like this there must be — who are completely deprived of all these blessings and whose future is just as black as their skins.

The collection taken for Rev. Negen's work in Harlem was more than $600.—. A nice amount, true, but still a gift and no sacrifice on our part. To be made aware again how much we lack in christian love and deeds has made this fourth Convention more than a success: A blessing.

Ineke Parlevliet

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Justitie en de Procureur-Generaal

De Regering heeft bij de wetgevende macht een nieuwe wet ingevoerd die aan de Provinciale Rechtbank een nieuw aspect verleent.

De huidige Politierechtbank zal een Provinciale Rechtbank (Criminele Afdeling) worden, terwijl de Jeugd- en Gezinsrechtbank eveneens een Provinciale Rechtbank zal worden (Jeugd- en Gezinsafdeling). Deze rechtbanken zullen in elke County en District worden opgericht. De Magistraten en rechters zullen Provinciale Rechters worden.

Voor de eerste maal in Canada zal een Justitiële Commissie worden ingesteld om de Procureur-Generaal in de benoeming van Provinciale Rechters bij te staan en klachten betreffende het gedrag van Provinciale Rechters te beoordelen.

Na ontvangst van een klacht zal deze Commissie deze onderzoeken en zulke aangelegenheden persoonlijk met de rechters bespreken teneinde te trachten in een geschikt forum die aangelegenheden die ons aller aandacht vragen op te lossen. Indien de commissie er dan van overtuigd is dat de enige passende oplossing een rechtskundig onderzoek is, kan zij daartoe aanbevelen.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

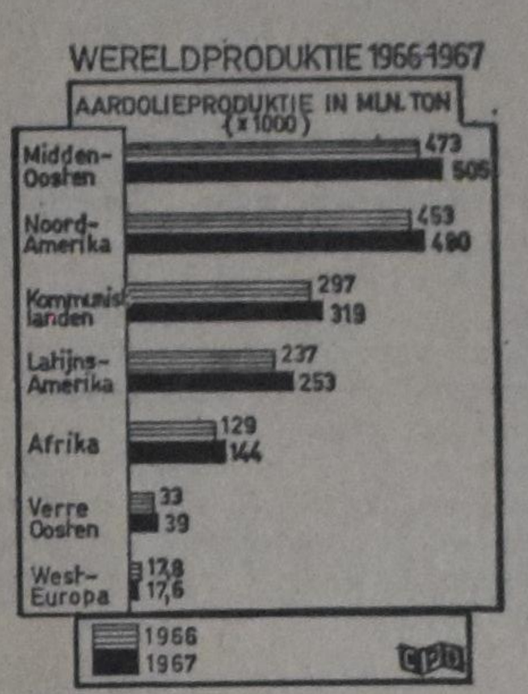

WERELDPRODUKTIE AARDOLIE IS GESTEGEN MET 7%

Volgens Petroleum Press Service is de wereldproduktie aan aardolie vorig jaar gestegen met bijna 115,5 miljoen ton. De grootste stijging in de olieproduktie vertoonde Latijns-Amerika met ongeveer 13%, de produktie van de kommunistische landen is t.o.v. 1966 gestegen met bijna 8%, die van Noord-Amerika met 6%. West-Europa is het enige gebied waar de produktie is gedaald. Nederland vertoonde de grootste daling met een 106.000 ton lagere produktie als in 1966.

Ondanks de gebeurtenissen in het Midden-Oosten medio vorig jaar, waarbij de oliewinning in Arabische landen werd onderbroken, is de oliewinning in het Midden-Oosten gestegen met 7%, in dit gebied zijn Saoedi-Arabië en Iran de grootste olieproducenten met elk ongeveer 130 miljoen ton. Totaal produceert de wereld thans 1758 miljoen ton aardolie.

Fries aan de V.U.

Ter voorziening in het onderwijs in de Friese taal- en letterkunde, dat door prof. dr. K. Fokkema tot zijn overlijden in 1967 werd gegeven, heeft de Vrije Universiteit een tweetal wetenschappelijke hoofdmedewerkers benoemd. Het zijn mej. drs. A. Feitsma, thans in een dergelijke functie werkzaam aan de Rijksuniversiteit te Groningen en drs. H. D. Meyering, leraar Duits aan het Christelijk Lyceum "Oostergo" te Dokkum. Mej. Feitsma neemt het onderwijs in het Modern Fries, de taal en de literatuur vanaf Gysbert Japiks voor haar rekening; de heer Meyering zal het onderwijs in het Gotisch, Oudfries en Oudnederduits verzorgen.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

TRULY MAN'S BEST FRIEND

Flash, a German shepherd, takes his position on the power mower at a dog training school near Marietta, Ga. Trainer Ray Disheroon said it took Flash only two days to learn to mow a straight line. Now Disheroon's working on turning and circling, and if that is learned, Flash will truly be man's best friend.

BRITISH COLUMBIA

De provincie van de toekomst

door MAX WYMAN,
Vancouver Sun

(Canadian Scene) — Brits Columbia is tien keer zo groot als Hongarije, **elf keer zo groot als** Oostenrijk en drie keer zo groot als Italië. En toch telt de bevolking slechts twee miljoen zielen. Het is nog niet zo lang geleden dat de bossen en het bergland alleen bij de Indianen bekend waren. Thans staan zelfs de meest enthousiaste mensen verbaasd over de **grote welvaart in de provincie**, waar men thans een snelle en grote bloei verwacht.

Terwijl aanvankelijk kleine groepjes mensen zich in Brits Columbia vestigden die nieuwsgierig waren en eens wilden zien wat er te koop was in Brits Columbia, komen ze thans in steeds groter getale binnen. Tussen 1951 en 1964 hebben zich 180.955 mensen in deze provincie gevestigd. In die tijd nam de bevolking in totaal toe van 1.165.000 tot 1.738.000. De immi**gratie zorgde** dus voor een derde van deze toename.

Een hoop mensen verkiezen Brits Columbia — in plaats van de meer bekende immigratie centra als Toronto en Montreal — omdat de economische vooruitzichten uitstekend zijn. De lonen zijn hoog en de levensstandaard is uitstekend: de mensen in Brits Columbia hebben gemiddeld het hoogste inkomen van Canada. Kijk naar de foto's van het landschap in Brits Columbia en U weet onmiddellijk hoe dat komt. De helft van het inkomen in de provincie komt van de bossen. De oceaan brengt de provincie een rijke visvangst. De machtige dammen brengen electriciteit en de mijnen helpen ook in belangrijke mate mee. De belangrijkste fabrieken zijn de houtzagerijen, pulp- en papierfabrieken, raffinaderijen, zuivelbedrijven, vleesconservenfabrieken en fabrieken voor het inblikken van vis, **fruit en groenten**.

Een van 's werelds grootste lood- en zinkmijnen bevindt zich **bij Kimberley, maar belangrijker** nog is de opbrengst van koper die in 1966 $56 miljoen bedroeg. Koper, zink, lood en molybdeen vertegenwoordigen tezamen meer dan de helft van de opbrengst van alle mijnproducten. Er werd 567 miljoen pond vis gevangen in 1966 met een totale waarde van $118 miljoen. De opbrengst van zalm **vertegenwoordigde** tweederde van dit bedrag.

Het is uiteraard niet alleen de economische welvaart die de immigranten naar B.C. lokt. Zij worden ook getroffen door het zachte klimaat en het magnifieke landschap. In sommige delen van de provincie vindt U een kilmaat dat nergens anders in Canada geëvenaard wordt. Aan de zuid-westelijke kust waar Canada grenst aan de Verenigde Staten, komt de temperatuur vrijwel nooit beneden het vriespunt, en in februari kunt U de planten in bloei vinden op Vancouver Island. In andere delen is het 's winters koud en helder weer, terwijl de temperaturen 's zo**mers, vooral in het zuidelijke** binnenland, tot ver in de 90 graden kunnen lopen. De Okanagan Valley die beroemd is om de fruitteelt heeft een Middellandse Zee klimaat, en in sommige delen van de provincie moet geirrigeerd worden.

Brits Columbia biedt een enorme keuze aan hen die een woongelegenheid zoeken. Vancouver bijvoorbeeld ligt in de schaduw van drie enorme bergen en wordt met recht Canada's mooiste stad genoemd. In het centrum van de stad vindt U Stanley Park — 1000 acres bosland — waarvan 's zomers door Vancouver's bevolking druk gebruik gemaakt wordt. Aan de westkust van Vancouver Island, waar de golven van de Stille Oceaan op de rotsen slaan, vindt U een van Noord-Amerika's mooiste stranden — Long Beach — 12 mijl strand met prachtig goudkleurig zand. Er zijn zes provinciale parken die meer dan een half miljoen acres beslaan, terwijl er nog 254 andere kleinere parken zijn die over de hele provincie zijn verspreid. Sommige van deze parken zijn zg. wildernis parken, maar 175 zijn voor het publiek toegankelijk. Er worden steeds meer wegen aangelegd om deze parken gemakkelijk toegankelijk te maken.

Er zijn vier universiteiten: de University of British Columbia, University of Victoria, Simon Fraser University in Burnaby en de Notre Dame University in Nelson.

Er zijn goede sociale verzorgingen, waaronder een gratis ziekenhuisverzekering ($1.00 per dag moet U zelf betalen) en een verzekering voor andere medische kosten waarvan de premie laag is. Voor gezinnen met lage inkomens betaalt de provincie een gedeelte van deze premie. Verder is er een Ongevallenwet, en ouderdomssteun. (Alle inwoners van Canada hebben uiteraard recht op werkloosheidsverzekering, kinderbijslag en ouderdomspensioen.)

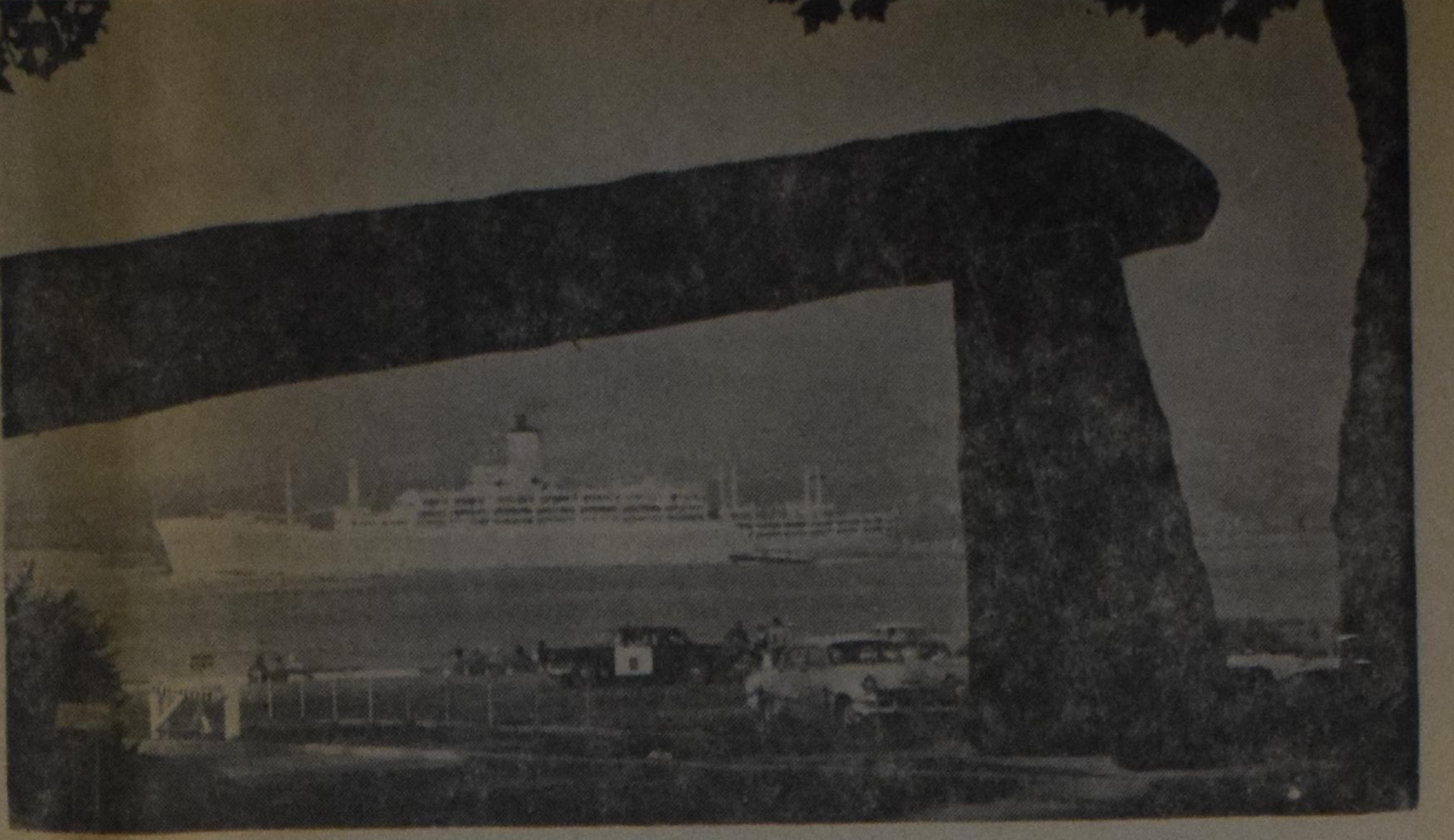

VANCOUVER'S PRACHTIGE LIGGING AAN HET WATER

De foto, genomen vanaf Stanley Park, toont een passagiersschip, waar het door de Narrows vaart, op weg naar Australië en Nieuw-Zeeland. De haven van Vancouver is met zijn omlijsting van hoog-oprijzende bergen, diepe bossen en blauwe zee één van de mooiste ter wereld. (Canadian Press Photo)

LIGT HOLLAND NA AAN UW HART?

Air Canada en een reisbureau zouden er gezamelijk voor kunnen zorgen dat U er morgen bent.

Hetzij het een herinnering of een droom of een erfenis is, zou het niet heerlijk zijn om Holland te bezoeken? Om Uw geboorteplaats of Uw familie te bezoeken of zelfs een stad, die U alleen maar kent uit brieven, op te zoeken?

Air Canada kan U naar Parijs of Londen (Air Canada met BOAC) vliegen op elke dag van de week en vauit deze voornaamste haven kunnen aansluitende luchtvaartlijnen U naar Uw uiteindelijke bestemming in Holland brengen. Informeer bij een reisbureau naar Air Canada's gemakkelijke "Vlieg Nu, Betaal Later" plan dat slechts 10% in contanten vraagt en het resterende betaalbaar tot op vier en twintig maanden. En lage 14-21 daagse Economie Toeristen Retours kan de reis (heen en terug) goedkoper maken dan ooit tevoren. Ontdek eveneens dat Air Canada meer vluchten naar meer plaatsen in Europa vanuit meer plaatsen in Canada heeft dan elke andere luchtvaartmaatschappij.

Waarom zou U dan dit jaar niet naar Holland gaan? Al is het maar om aan een droom of een roepstem gehoor te geven en de welkomsglimlachjes te zien.

Voorbeeld van een 14-21 daagse Economie Toeristen Retourbiljet (geldig gedurende het daarvoor aangewezen reisseizoen)

TORONTO - AMSTERDAM $381

AIR CANADA

In dien U in de komende zomer niet naar Europa kunt gaan, breng dan iemand uit Europa naar hier over met Air Canada's "Vooruitbetaalde Biljetten". Informeer bij een reisbureau.

HET SHAW FESTIVAL IN NIAGARA-ON-THE-LAKE

(Canadian Scene) — Natuurlijk brengt u een bezoek aan de Niagara watervallen wanneer u daar toevallig in de buurt bent. Maak een wandeling door de parken, beklim de uitkijktorens, waar u van het uitzicht en de restaurants kunt genieten, bewonder het beroemde natuurwonder van Noord-Amerika. Maar wanneer u verzadigd bent van de atmosfeer van huwelijksreisjes en waterkracht, rijd dan nog 15 mijl verder en ontspan u in de poezie en de vredige rust van Niagara-on-the-Lake.

Dit stadje, de oorspronkelijke hoofdstad van Upper Canada, werd gedurende de oorlog van 1812 door de Amerikanen van de aardbodem weggevaagd. De loyalisten wisten het echter spoedig te herbouwen en maakten het met zijn kerken (St. Mark's, St. Vincent de Paul, St. Andrew's Presbyterian) en zijn brede, door kastanjebomen, esdoornen, witte eiken, zoet sassefras, buttonwood en hier en daar zelfs enige notebomen omzoomde lanen tot een miniatuur Williamsburg.

Meer dan een eeuw lang is Niagara-on-the-Lake niet meer geweest dan een wat achteraf gelegen plaatsje, een leuk stadje om door te rijden op weg naar de Watervallen. Nu is het echter de moeite waard geworden om er te stoppen en een poosje te blijven. Zes jaar geleden is men volgens een restauratieplan begonnen met het opknappen van winkels en woonhuizen. Tenminste een dozijn gebouwen zijn geheel gerestaureerd. Wanneer men nu een wandeling maakt door de brede lanen (er zijn geen bussen en, in tegenstelling tot Williamsburg in Virginia, geen rondleidingen) dan springen overal de pasgeverfde houten gevels, de warmrode bakstenen, de ouderwetse hoge deuren en ramen, met de vele vierkante ruitjes in het oog.

Er zijn drie goede hotels en een nine-hole golf course. Wel is het aan te bevelen om van te voren accommodatie te bespreken, want het George Bernhard Shaw Festival begint steeds populairder te worden en is straks even druk bezocht als dat in Stratford in Ontario. Op 27 juni a.s. wordt het seizoen geopend met Heartbreak House, onder leiding van Val Gielgud.

En dan zijn er nog de historische punten. Natuurlijk bezoekt u eerst Navy Hall, een herinnering aan het feit, dat Niagara-on-the-Lake eens de belangrijkste haven ten westen van Montreal is geweest. Daarna beklimt u de geheel in oorspronkelijke staat teruggebrachte aarden wallen en palissaden van Fort George, tot u komt op de plaats waar ook eens Generaal Brock heeft gestaan — en u aan de overkant, aan de Amerikaanse zijde, de Stars and Stripes boven Fort Niagara kan zien wapperen.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen bij
C. STEENHOF
(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL— AMSTERDAM
$335.—
met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A
Mich. 49508

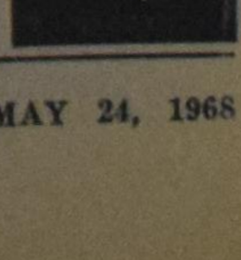

PROTEST AGAINST HORSERACING

May 11th, 1968.

The Honourable Mr. John P. Robarts, Q.C.,
The Prime Minister, Province of Ontario,
Parliament Buildings, Queen's Park,
Toronto, Ontario

Dear Mr. Prime Minister:

Being the representative of the Christian Reformed Church in Canada in the Lord's Day Alliance of Canada, I reported on April 29th, 1968 to the Moderamina (Executive Committee) of five consistories of Christian Reformed congregations in Metropolitan Toronto about the Bill which has been introduced to the Provincial Parliament with the intention to legalize Sunday horseracing. The Moderamina expressed, without exception, their deep concern in this matter. It was the strong and unanimous conviction of the assembly that any further desecration of the Lord's Day would be very deplorable. It would be deplorable not only for the Christians involved, but for all those who, regardless of their religious convictions, would be compelled to work on Sunday. It would further fragmentize family life and it would continue to mar the traditional value of the Sunday as a day of rest.

It may be true that the churches can be expected to show their reluctance to change Sunday into a "fun" day; it is true that the churches traditionally have been committed to help safeguard this day as a day of public and communal worship; however, the churches for which I speak, do not wish to stress these motives for the primary consideration of the Government. Knowing that their Lord taught them that "the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath" (Mark 2:27), they nevertheless are quite sure that these words were not spoken to justify an unnecessary commercialization of the Sunday. Horseracing is a typical spectators' sport; it does more harm than good to the onlookers. It requires work of many employees at the horse tracks; it requires additional bus and taxi service; more restaurants and many places of small business are required to be open in order to serve an increased number of people; it creates traffic jams and these become dangerous hazards for the children and for those who used to enjoy a Sunday afternoon stroll. It also requires that additional parking lots be opened and, last but not least, it requires that for the protection of the public many more policemen be on duty who, in turn, will lose many of their free Sundays. Our beautiful traditional Sunday which gave Toronto the name of "Toronto the good" will continue to wither away.

It is for all these reasons that the assembly mentioned above, has instructed me to plead with you, our Prime Minister, and with our legislature not to move on into this direction and to permit Sunday to be, as much as possible, a day of rest and recreation for as many Canadians as possible. I do not just plead for the members of the Christian Reformed Churches, but for the true well-being of all inhabitants of our prosperous and peaceful Province.

Furthermore, I have the mandate to inform you, Honourable John Robarts, that I read the above message to the assembly of our Classis Toronto in which 17 churches are represented and that this assembly has expressed its unanimous support for the urgent request of this letter to refrain from proceeding with the Bill to allow horseracing on Sunday. May I suggest also that this letter be brought to the attention of all members of Parliament at the proper time.

Respectfully submitted in
the service of the
Christian Reformed Church
and their Head,

R. Kooistra.

c.c. The Honourable Mr. A. A. Wishart
Mr. R. F. Nixon, M.P.P.
Mr. D. C. MacDonald, M.P.P.
Mr. Reilly, M.P.P.
Consistory Members of the Christian Reformed Church

SOME EXCERPTS FROM PERSPECTIVE - a christian commentary on current trends and events

Chief Justice Dalton Courtwright Wells issued a Supreme Court Order restraining the AFL-CIO business agents and anyone acting on their behalf or any other person having notice of this order from conspiring to injure CLAC members, from intimidating them and from interfering with the CLAC's government certification.

This is how Dr. William Fitch, minister of Toronto's Knox Presbyterian Church reacted when he learned of this latest legal victory:

"The Supreme Court of Ontario judgment is one more significant chapter in the developing documentation of the insidious methods used by certain unions in Canada to deprive workers of their basic rights as citizens of Canada.

"We have a long way to go before complete victory is won. It will be a long and hard struggle before righteousness rules in this erea of society; and all men of good will must continue to press for essential legislation that will guarantee the principles which this latest ruling from the Supreme Court of Ontario has supported.

"It is quite clear that the law is on the side of the CLAC. This has been definitely established in the three most recent victories won in the courts by them. In spite of this, the ruthlessness which some of the Goliath-like unions have displayed and their unwillingness to yield to the clearly defined principles of the law of the land in which they are operating bode nothing but ill for many.

"One of the most disquieting features of the situation is the silence of the major denominations on this issue. Indeed, in certain instances, the historic denominations have sided with the attitudes developed by the socialist-oriented unions. Surely in the light of the latest judgment, and surely with respect to the possibility of legislation being introduced in our Ontario legislature outlawing all discriminatory practices, the historic communions in Canada through their respective Boards of Social Action should declare themselves once for all on the side of the law and on the side of men being hounded from their jobs if they do not toe the line on issues with which they fundamentally disagree. Socialists are among the loudest protesters when anything is done that infringes their rights! Can they not begin to learn the art of pulling the beam out of their own eye before trying to take the speck of dust out of their neighbour's?

"To force any man, as a condition of employment, to make a contribution to the funds of a union which supports morally and financially a political party with which the employee disagrees, is discrimination of the most outrageous sort. It is a denial of the essential principles of our Canadian freedom and democracy and as such should be banned for ever."

***

Mr. Leonard M. Reilly, Member of the Ontario Legislative Assembly, has done it again! The Chief Government Whip issued the following statement on May 7:

"I believe that all men should enjoy equality of opportunity in a democracy and that no Canadian should be discriminated against in his employment. I believe that compulsory unionism (i.e. the closed shop and the compulsory check-off) is a form of discrimination that should never have been permitted in a province which has been and is a leader in the field of civil rights and liberties.

"Because of my conviction that Section 3 of the Labour Relations Act should be obeyed, namely, 'every person is free to join a trade union of his choice . . .' I intend to introduce the following resolution in the Ontario Legislature: 'That, in the opinion of this House, legislation should be enacted providing that no collective agreement shall contain a provision requiring, as a condition of employment, membership in or financial support of a specified trade union, or granting a preference of employment to members of a specified union or to such persons as a specified trade union may approve.'

"This proposal is a logical follow-up to my earlier resolution requesting that legislation be enacted which would guarantee to unionized workers the right to choose the political party to which contributions from their dues payment would be directed.

"This latest resolution is in keeping with the provision of Article 20 (2) of the United Nations' *Universal Declaration of Human Rights* (which Canada has pledged to uphold and of which the Ontario *Human Rights Code* is a provincial extension), which states: 'No one may be compelled to belong to an association.'

"Acceptance of my resolution would require the repeal of Section 35 (1)(a) of *The Labour Relations Act* which now allows unions to conclude collective agreements containing provisions which force employees to support unions in order to obtain or retain employment.

"Fundamental to this resolution is my belief that compulsory unionism in any form is entirely unacceptable to freedom-loving Canadians. The Gallup Poll conducted by the Canadian Institute of Public Opinion (July 22, 1967) revealed that a solid majority of Canadians (71%) believed in the open shop and that 67% of union members felt the same way.

"I believe that the genuine strength of a union does not lie in its captive support but in the voluntary allegiance of employees who are in agreement with its principles and aims. I also contend that man's God-given right to work should be safeguarded and not be subjected to a tax for the benefit of private organizations — organizations which arbitrarily spend these funds in support of a social and political philosophy and party with which these workers often totally disagree."

Mr. Reilly's political courage to stand up for the workers' freedom of association and Canadians' God-given right to work is a splendid example for other lawmakers to follow. If the politicians do so, they will help to wipe out one of the worst forms of discrimination that presently plagues Canada's workforce. They will help restore freedom of choice in labour relations and will help abolish the secular unions' control over men's jobs — a modern form of slavery.

Should the Government have the courage of conviction to go along with the Chief Whip's request, Ontario would become the first province where the worker will be "free to join a trade union of his own choice."

Mr. Reilly's plea for freedom of association is good news to all freedom-loving citizens. If you are one of them, please write Premier John P. Robarts, Labour Minister Dalton Bales as well as your M.P.P. Urge them to introduce immediately the legislation that will safeguard the Canadian workers' civil rights and liberties which Mr. Reilly seeks to defend.

—Gerald Vandezande

CHRISTIAN MARRIAGE CONTACT BUREAU

In order to facilitate faster Mail Service for all our members, we have decided to change the location of our Post Office Box.

Our new address is:

the C.M.C.B.
P.O. Box 154, Station R,
Toronto 17, Ontario.

Starting immediately, we will forward your mail daily, and we will endeavour to give you a better and faster service.

Please forward all your correspondence to the address as stated above.

RHEUMATIC & ARTHRITIC PAINS

Great relief reported by our customers using No. 14 Pills. For trial package send $1.20 money order or stamps to

D. L. Thompson Co.
Homeopathic Chemists
844 Yonge St., Toronto 5, Ont.

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $5.00 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

A VERY OLD LEGEND: SATAN PLAYS CHESS!

Once upon a time, a pious monk, living in solitude, wrestled with a tremendous difficulty, he was not able to solve. One day Satan entered his room and offered help, on the condition that the monk would play a game of chess with him, and should the monk lose, he would stay in Satan's power for ever. The poor monk did not see any other way out, and accepted. They started playing and, eventually, reached the following position:

Monk (black): 7 pieces

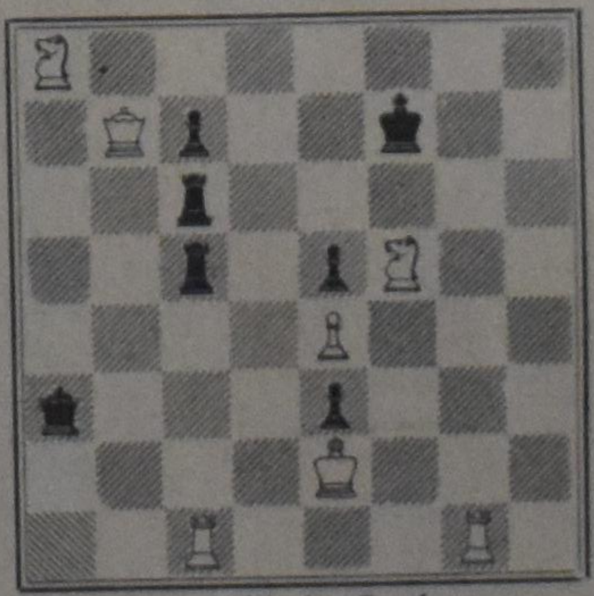

Satan (white): 7 pieces

Before he made his next move, Satan said: Although you are a very good player, I now announce mate in seven moves . . . .

1. R-N7 ch, (Tg7 sch.), K-B3; (Kf6;); 2. QxR ch, (Dc6: sch.), RxR; (Tc6:); 3. RxR ch, (Tc6: sch.), Q-Q3; (Dd6); 4. RxQ ch, (Td6:), PxR; (cd6:); 5. N-B7 (Pc7), P-Q4 (d5); 6. NxP (Q5) ch, (Pd5: sch.), K-K3 (Ke6). After all this the last and decisive move would be 7. R-K7 mate (Te7 mat), but satan did not make this move because he would have completed a cross on the chess board. The legend goes on to say he rushed out of the room and left the monk alone forever.

THE FINAL POSITION

Monk — Black

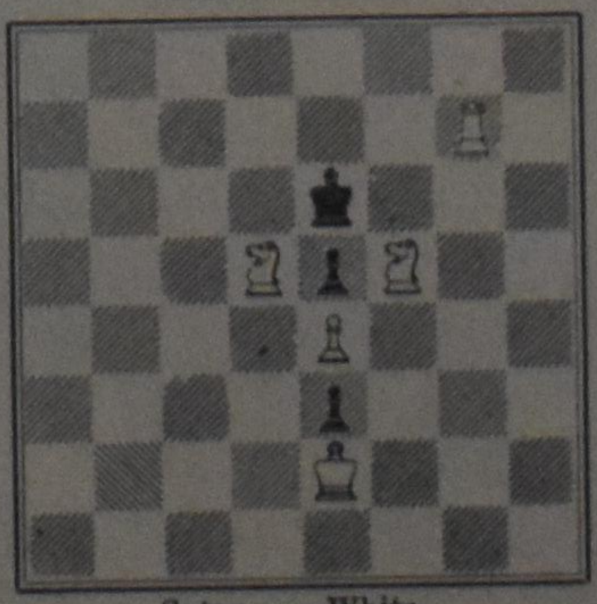

Satan — White

It is very interesting to find out what would happen if black would make different moves than the ones given in the solution. In every single case white would mate the black King in less than seven moves.

HOMES FOR POWER PEOPLE: Factory-built housing for 940 workers at the huge Churchill Falls power project in Labrador will be similar to this colony of 20-man units in a northern mining camp. Assembled on site in three parts, about half the buildings will be 10-man residences. Atco Industries' Quebec subsidiary won the contract.

BRIEVEN AAN EEN VRIEND TE KAMPEN

⑥

Waarde Vriend,

Je neemt het me niet kwalijk als ik voor dit maal je niet over Bavinck schrijf maar over een andere Kampenaar? De krant berichtte me het overlijden van Prof. Dijk en ik wil je graag iets over hem schrijven. Jij en ik hebben hem beide gekend. Jij in zijn Kamper periode en ik in zijn Haagse tijd. Maar in zekere zin was Dr. Dijk nóch Kampenaar, nóch Hagenaar. Maar hij behoorde tot de Kerken in het algemeen en buiten die kerken aan geheel christelijk Nederland.

Want op velerlei gebied bewoog Dr. Dijk zich. Was er wel één terrein van het brede leven, dat hem niet interesseerde? Hoevele malen zou hij gesproken hebben voor onze Anti-revolutionaire Kieskring? Ook deden de mannen van de christelijke Vakbeweging nooit tevergeefs een beroep op hem. En wat hij deed voor de Scholen met de Bijbel is te bekend.

Meer dan een halve eeuw heeft de stem van Dr. Dijk weerklonken binnen en buiten de muren der Kerk en vooral de laatste jaren was dit veelal een **waarschuwende** stem!

Dijk heeft de strijd voor de waarheid gestreden. Zijn proefschrift handelt over "De strijd over het Infra- en Supra Labsarisme in de Gereformeerde Kerken". De laatste brochure die ik van hem heb is getiteld. "Koerswijziging in onze Kerken?" En daar tussen ligt een geheel leven gewijd aan de strijd voor het behoud van een Bijbelgetrouwe kerk; een strijd voor de waarheid.

Als de jonge Ds. Dijk van de toen nog ongedeelde kerk van Den Haag spreekt namens die kerken aan het graf van Dr. A. Kuyper, dan legt hij daar de belofte af, "dat onder beding van Gods zegen de gereformeerde kerken zullen blijven staan op den bodem der Heilige Schrift en dat de beginselen waarvoor Kuyper meer dan een halve eeuw heeft gestreden, nooit mogen worden losgelaten."

En Dijk is trouw gebleven. Hoe heeft hij gevochten voor de zuiverheid van de kerk; voor het behoud van het christelijk karakter der scholen met de Bijbel; voor het belijden van de Naam des Heren op politiek gebied!

Hij heeft de tijd gekend, dat men naar hem luisterde en dat zijn woord gezag had. Hij heeft helaas ook ondervonden dat zijn stem was als die van een roepende in de woestijn. Maar hij heeft niet opgehouden te spreken. Tot op vrijwel zijn laatste dag heeft hij getuigenis gegeven. Vrienden en geestverwanten waren hem reeds voorgegaan, maar hij bleef. Eindelijk is ook deze boom geveld.

— — —

Hoe wij Dr. Dijk ook beoordelen en wat voor kwaliteiten hij heeft bezeten: voor alles was hij: **dominee.** Zijn vriend uit Den Haag, de hervormde Prof. Van Itterson heeft dan ook terecht gezegd: Dijk was voor alles Dienaar des Woords. En zo willen ook wij hem gedenken. Hij is professor geweest in Kampen; in het begin der dertiger jaren werd zijn naam zelfs genoemd als Minister van Onderwijs; maar voor de kerkmens uit Den Haag was en bleef hij: Ds. Dijk. Nog nader: Ds. Dijk van de Westduinkerk. De herinnering aan deze dominee kan voor ons allen tot zegen zijn.

— — —

Mijn eerste kennismaking met hem gaat terug tot het jaar 1927. Het kan ook wel 1928 zijn. Ik kwam als jong broekje in het bestuur van de Haagse Jeugdraad. Dat was toen nog geen soort allegaartje, maar het was het overkoepelend orgaan van alle jeugdverenigingen uit Groot-Den Haag. Alle gereformeerde jeugdverenigingen wel te verstaan. Ik zie ze nog zitten in de bovenzaal van de Oranje-societeit. Ds. Dijk, voorzitter; Ds. Feenstra van Scheveningen (de bekende schrijver van Onze Geloofsbelijdenis) vice-voorvoorzitter; Berkouwer, het hoofd der Groenschool, en Vader van Prof. Berkouwer, was onze penningmeester. Secretaresse was Mej. Diepersloot, de enige die nog in leven is. Rondom dit eminente bestuur zaten de mindere bestuursleden, zonder functie, zo maar gewoonweg bestuurslid. Hoe dat precies in elkaar zat, is me ontgaan. Maar ik blijf me herinneren: Ds. Dijk. Hoe kon hij je op je 'gemak' zetten als je soms voor het eerst het woord moest voeren. Of hoe kon hij je er fijntjes tussen nemen als je naar zijn mening wat te hard van stapel liep. Maar hoe was hij altijd onpartijdig. En welk een gezag ging er van hem uit. Zeker, men heeft mij in die jaren ook wel gezegd, dat hij 'paus' speelde; ik geloofde het niet en heb het ook nooit bemerkt. Wat kon je veel leren van Ds. Dijk, ook op zo'n vergadering.

Een aardigheid: Ds. Dijk had het altijd geweldig druk en voerde een drukke correspondentie. Nu had op één zo'n vergadering een der 'vrienden' een zeer uitgebreid rapport uit te brengen. Terwijl hij het voorlas, deed Ds. Dijk, rustig als altijd, zijn correspondentie af. Dat beviel onze vriend niet en hij vroeg of de voorzitter wat meer aandacht wilde schenken aan zijn spreken. Tot onze verbazing maakte Ds. Dijk zijn excuus maar gaf meteen in een enkele minuut weer wat er door de spreker in meer dan een half uur was gezegd. We hebben gelachen en Ds. Dijk kon rustig doorgaan met schrijven en ... luisteren.

Nu zie ik een ander beeld: Een kleine zaal in het gebouw Patrimonium volgepropt met oudere en jongere mensen. Ds. Dijk hield zijn bekende lezingen over het Duizendjarig Rijk. Aanleiding daartoe was het feit dat een Chr. Geref. predikant, Ds. Berhof, in die dagen veel reclame maakte voor een soort grof-chiliasme. Nog hoor ik Dijk's ernstig waarschuwende stem: Is dit dan de verwachting van het Kind Gods? Of gaat de ware bijbelse verwachting daar niet ver boven uit?

Ja, Dijk was voor alles dominee. Hij waakte over zijn kudde en hij kende — en dat in een zo grote wijk die voor zijn rekening lag — zijn schapen met naam en toenaam. Ik zie hem nog gaan op zijn fiets, door weer en wind; elk jaar bezocht hij ieder in zijn wijk. Hij kwam met zijn horloge in zijn hand en bleef zelden langer dan tien minuten, **maar hij kwam.**

Toen ik later in Den Haag ouderling werd, was Dijk al Professor in Kampen. De ouderen spraken nog met ontzag over de wijze waarop hij de vergaderingen leidde. Er waren in die tijd in 'West' drie 'K. Dijk-en'. Daar was allereerst Ds. Dijk. Dan hadden we wat genoemd werd de kleine Dijk, een neef van Ds. Dijk, als ouderling, en tenslotte 'Sigaren Dijk', zo genoemd omdat hij een sigarenzaak had; hij is jarenlang ouderling geweest en heeft zich daarnaast als voorzitter van de Chr. Middenstandsbond ook buiten de kerk naam gemaakt. **Wat was dat een gesloten drietal.**

— — —

Ds. Dijk. Nu denk ik aan zijn catechisaties. Hij gaf een speciale Cursus op zaterdagavond voor allen die gedurende de normale uren vanwege arbeid of studie niet konden. Ik ben daar ook nog geweest. Ik had bij Ds. Feenstra diens 'Dogmatische Hoofdlijnen' — door ons vanwege de geleerdheid wel "dogmatische hoofdpijnen" genoemd — moeten leren en dacht dat ik wel wat 'wist'. Maar bij Dijk **moet je studeren.**

Hij was voor alles dominee en als dominee was hij boven alles: prediker. Wat kon hij preken. Ik denk dat **dat** zijn grote vreugde was: verkondiger te zijn van de blijde boodschap. Dat betekende voor Dijk nooit alleen het uitstallen van het heil, maar ook de toepassing ervan. Bij hem was de toepassing altijd in de preek verwerkt; altijd was er de oproep tot geloof en bekering. Hij heeft de kerk van Den Haag gebouwd door zijn schriftgetrouwe prediking en is daardoor voor velen tot een zegen geweest. In blijde dagen, toen hem als het ware alles voor de wind ging, toen hij de gevierde man was. Maar ik heb hem ook gehoord gedurende de oorlogsdagen: 'Wat ik geplant heb, ruk ik uit: wat ik gebouwd heb, breek ik af', dat was één zijner teksten en Ds. Dijk gaf je troost mee, de troost van onveranderlijkheid van de trouw Gods. Ik heb hem ook gehoord in voor hem persoonlijk zware dagen: toen zijn zoon Ds. E. J. Dijk plotseling overleed en hijzelf als gijzelaar in St. Michelsgestel zat. Maar ook toen was er, ja wel rouw en droefheid, maar toch de rust, de vrede in het geloof.

Men heeft wel gezegd dat Ds. Dijk veel aandacht aan het uiterlijk van de prediking besteedde. Inderdaad, dat deed hij: maar niet omdat hij het zelf zo goed kon of omdat hij het mooi vond, maar omdat voor Dijk in de prediking van het Woord het beste nog niet goed genoeg was. Hij kende evenals zijn leermeesters Bavinck en Kuyper zijn nederlands en zijn uitsprak was bijna perfect.

Wie is er, die Prof. Dr. K. Dijk heeft horen preken en die zich niet heeft verblijd over de gave die God aan een mensenkind gaf?

— — —

Bij Kuyper's dood schreef een 'neutrale' journalist: Nu luiden de klokken in Nederalnd, omdat de grote klokkenist dood is'. Ik weet niet hoe dat met de dood van Prof. Dijk is gegaan, ik heb de couranten niet gelezen. Maar dat weet ik zeker: de klokken in Den Haag-west zullen geluid hebben, en er zullen er velen geweest zijn die oprecht hebben geweend bij het heengaan van deze grote prediker. Want wie, die Ds. Dijk als zijn dominee heeft gekend is er, die hem niet heeft liefgehad?

Je vriend uit Canada.

STERKE KRACHTEN

LONDEN: In de wijk Canning in Oost-Londen is een flatgebouw van 23 verdiepingen gedeeltelijk ingestort, waarbij een aantal mensen om het leven zijn gekomen. De instorting vond plaats na een explosie.

"Blink Bonnie"

HOUSEKEEPING COTTAGES

30 miles past Lindsay. Openings June, first 2 weeks of July and after Aug. 10th. All conveniences. Write: H. Vegter, R.R. 1, Coboconk, Ont. or tel. 454-3473.

GODERICH DISTRICT

127 acres, Goderich area, 100 workable level medium loam, 4-bedroom frame house, good bank barn, adequate water supply from drilled well. Close to churches of all religious affiliations. Must be sold due to death of owner. Farm Credit Mortgage on property at 5%. Will sacrifice for $17,000.

211 acres, Wingham-Teeswater area. 135 workable, gently rolling clay loam. Balance pasture and bush with trout stream. Buildings above average consist of 4-bedroom house with bath, furnace, modern kitchen. Large L-shaped barn, new steel roof, 27 tie-ups. Balance loose pens. Hog barn. Implement shed. 2 silos. Milk cooler and milkers included in the low asking price $23,000. Will sell with Holstein herd.

Apply RUTH VANDERMEER,
55 Montreal Street,
GODERICH, or telephone
Goderich 524-7875

WILFRED McINTEE & CO. LIMITED

Slepende Ziekten

als blaasontst., congestie, hoge bloeddruk, klierziekte, neusverkoudheid, hooikoorts, leverziekte, spatten, vallende ziekte, verlamm., verkalking, vetzucht, waterzucht, zenuwzwakte-bloedarmoede en alle andere bestrijdt U meest succesvol en zonder enig risico met onze onschad. geneeskruiden. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"
BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uistekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij de Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

230 Acre Dairy Farm

met melkcontract, 8 mijl vanaf Jarvis, Ont. Huis geschikt voor twee gezinnen, van alle gemakken voorzien. Alle nodige machinerieën, 85 stuks Holstein vee, twee silo's, beste barns, goed land. Vraagprijs $105,000.00. $40,000.00 down.

104 Acres, 6 mile vanaf Wellandport, Ont. Twee huizen, van alle gemakken voorzien. Barn voor mestvee. Meeste nodige machinerieën, lichte grond. Vraagprijs $43,000.00. $13,000.00 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Bij het
CONSULAAT GENERAAL DER NEDERLANDEN
te Toronto bestaat een vakature voor

SECRETARESSE

(steno en typen in de Nederlandse en Engelse taal vereist).

Schriftelijke sollicitaties te richten aan:
Consulate General of the Netherlands,
Suite 806-811,
159 Bay Street,
Toronto 1, Ont.

TEACHERS WANTED

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

THREE TEACHERS

to fill positions in grade 1, grade 2 and grade 4. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Calvin Chr. School of Clinton needs

ONE TEACHER

(grade 5 & 6) for her 6-room school. Please send applications to Mr. Wm. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

The Timothy Christian School in Barrie, Ont. needs a

TEACHER

for grades 3 and 4 by Sept. 1968. Please write to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington St., Barrie, Ont.

THE VICTORIA CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY invites applications for its primary grades

TEACHING VACANCY

Please address your application to Mr. H. Van Huizen, Principal, 661 Agnes Street, Victoria, B.C.

Winnipeg Calvin Christian School is in need of

TEACHERS

for Grades 3, 4, and 5. Please contact the principal, Mr. J. Harris, 221 Strood Ave., Winnipeg 16, Manitoba.

The Knox Christian School in Bowmanville needs one more

TEACHER

for the middle grades. Please send reply to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ont. stating age, experience etc.

Belleville District Christian School invites applications from

TEACHERS

for the primary grades. Please send applications to the principal, Mr. J. Wilms, 192 North Front St., Belleville, Ontario.

TEACHER WANTED

Intermediate grade. Position offers country living and Metropolitan advantages. Apply: Holland Marsh Christian School, % Mr. E. Baker, Principal, R.R. 2, Newmarket, Ont.

Drayton, Ont. needs one

TEACHER

for grades 3-4, or grades 5-6, or grades 6-7. Apply to Mr. H. Schaly, principal, Calvin Christian School, Drayton, Ontario.

WILLOWDALE CHRISTIAN SCHOOL TORONTO

We will need two additional

TEACHERS

for the 1968-69 schoolyear, for grades 5-7 level. Please send applications or inquiries to the Principal, Mr. N. Vandooren, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ontario.

The Calvin Chr. School of KINGSTON,

the University City of Eastern Ontario, will be in need of

A TEACHER

for grade 1 and 2, for the 68-69 schoolyear.

Please, send applications to the principal, Mr. H. van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

Langley Chr. School needs

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, 3 & 4. Contact K. Elgersma, R.R. 3, Cloverdale, British Columbia.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 2 & 3; & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

"Red Deer Christian School"

The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

The Edmonton Christian School Society invites

TEACHERS

of Reformed persuasion to apply for positions in our Christian School system from grades I to XI. A teaching-principal in the elementary grades is also required. Contact Mr. H. Konynenbelt, 3646 - 110 Avenue, Edmonton, Alberta, for further information.

The Agassiz Chr. School in the beautiful Fraser Valley is in need of

2 TEACHERS

for the lower grades. Please send applications to the principal, Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

T.V. PROGRAMS FOR CHILDREN

"Mom, can I watch T.V.?" is a standard question in many a home when the children come out of school. Especially during the long winter months children spend a lot of their spare time in front of the T.V. set.

And if you take your duties as a parent seriously, you first look in the T.V. guide before answering your child's question. As a parent you must have made yourself familiar with the kind of programs that are broadcast during the late afternoons, early evenings, and Saturday mornings. In too many homes the T.V. set is a wonderful baby-sitter when the mother is too busy to be involved in the children's activities. This counts especially for the late afternoon and Saturday morning programs. Too many parents are totally unfamiliar with the programs their children are watching. That is one of the main reasons why television has been able to get away with so many inferior daytime shows for children.

Take a look at any Saturday morning, on any network, and you will see that the schedule is almost completely made up of cartoons, of which more than half are dealing with the superman theme. Cartoons such as "Super Six", "Super President", "Spiderman", "Birdman", "The Mighty Mightor" to name a few, are made up of violence, terrifying noises and senseless plots. The villains (or bad men) have horribly distorted, snarling faces, terrible enough to give young children nightmares, and the heroes are *so* good, *so* super that it makes you sick. All you hear on these cartoons is Zap! Pow! Bang! and another super-miracle has happened just in the nick of time. The same plot is repeated so often that "dull" and "boring" are the only words to describe them. I find it hard to believe that anyone over the age of six can be enthralled with these senseless stories. And yet many thousands of children, and adults as well, tune in on these programs every day.

There are of course exceptions, and in order to be good and entertaining, cartoons must have humour and wit injected in it. Cartoons which even adults enjoy watching are "The Flintstones", "The Jetsons", "Bullwinkle", "Top Cat", and "Bugs Bunny". It is refreshing to hear your children laugh out loud over the antics of some of these cartoon characters. And isn't that what cartoons are meant to do?

If we take a look at the other programs shown at times when children will be watching, we discover that far too many of these are equally unsuitable for our youngsters. The greatest criticism is, as many of us may have read in recent issues of the T.V. guide, that there is far too much violence, horror, and lack of good taste displayed on many T.V. programs. Some of the shows should be viewed by parents before letting their children watch them, if indeed at all. These include "Gunsmoke" (CBS), "Rat Patrol" (ABC), "Man from U.N.C.L.E." (NBC), "Cowboy in Africa" (ABC), "Lost in Space" (CBS), "Batman" (ABC), "Cimarron Strip" (CBS), and "Tarzan" (NBC).

Personally I don't think any child under eight should see any of the above shows, but then opinions differ. Some children are more sensitive to violence and horror than others. Parents should observe their children and discuss these programs with them to see if such shows disturb or frighten them. But apart from all this, are we doing our duty as Christian parents if we let our children watch programs in which terror and lawlessness and violence is the mainstray? Aren't we in some cases just taking the easy way out of a family argument? Aren't we in some cases just *too* busy or *too* lazy to take more time out to spend with our children? Or are we being firm about a taboo on certain programs, and are we also taking the timeout to explain to our children why we take this particular stand. And are we willing to spend some time and effort to see them happily occupied. Also in *this* area of entertainment we have our God-given responsibility to educate our children.

Fortunately you and your children can also find some good television entertainment these days. The series "Discovery" and "Animal Secrets" are excellent science programs for young people. The new "Off to See the Wizard" is a very good program for children. The NBC Children's Theatre has a number of good plays for youngsters this season. And then there are the regular programs among which "Gentle Ben" and "Daktari" are to be recommended, and of course the all-time favourite "Lassie". The various educational programs for pre-schoolers such as "Sunshine School", "Captain Kangaroo" and "Chez Helene" are equally commendable. There *are* educational and entertaining programs for children, but it takes a bit of our time and wisdom to seek them out and view them with our children, or preview them as parents. And sadly enough the really excellent ones are few and far between.

Then we come to the question, "Can anything be done to improve the calibre of television programs for our children?" It's no use to put the whole blame on the T.V. station, the network, or the sponsor, and then sit back and continue to have our children watch trash. If there is anything to be done about changing T.V. programs, the responsibility lies with the parents. If you disapprove of some particular show on T.V., some particular cartoon, or program, sit down and write the local television station, write the network, write the sponsor. Air your feelings about the program and if enough parents do this the ratings will go down and the network will *have* to do something about it. You don't *have* to take anything the network tries to shove down your throat. And don't think that your letter will only be a drop in the bucket. For every letter that is written there are 1000 people who think similarly, but didn't take time to write. The networks and sponsors take this into consideration. Of course this also counts for the appreciative letters that are written about excellent programs. We shouldn't forget those either.

Let us as parents face our responsibilities for our children, also in the area of television programming, and our efforts to guide our youngsters in the paths they should go will certainly be blessed.

(Mrs.) Joanne Beukema

The world in darkness lay

The world in darkness lay;
Men groped around in fear,
Confused and wand'ring aimlessly.
And brightly shone a lamp afar
Men grouped around its beams —
With gentle rays of welcome hope.
Reason restored, effort renewed —

But, as the streams spring from the earth,
So discord sprung from the hearts of men
Enviously pushing forward to put
Themselves most in the light.
And in their haste — it broke.

The world in darkness lay;
Men groped around in fear.

S.J.K.

POSTSCRIPT

In order to understand this poem, we should remember what the Lord said about the scribes in His day (Mark 12: 38-40). Jesus warned His hearers not to become like them who want to be honored in the market places, who are after the front seats in the synagogues.

The wellknown late Rev. H. Veldkamp once wrote, "I read a reformed church paper in which almost every week the self-satisfaction is being fed that the reformed man from his shoulders and upward is higher than all the people, and that no one can reach the height of us Calvinists. It is not said in these words, but this is the meaning alright. How is this possible? Don't we see how far behind the ideal of Christ we are?"

This poem apparently wants to point into that direction. It is as if the poet wishes to show us how men grouped together and enviously pushed forward. But in the end it is still "The world in darkness lay; men groped around in fear."

THE WORLD AROUND US

INDIA

PART I — THE POLITICAL PROBLEMS

On August 15, 1968 India will have been an independent state for twenty-one years. She will then have obtained political adulthood, but she is still faced with many problems which seem to confound her growth and hamper her maturity. Economically, India has experienced her most difficult and trying years, due to natural disasters and man-made failures; as a result, her capacity to carry on her planning and development efforts, even with large-scale foreign aid, is questionable. Politically, the post-Nehru era has witnessed the end of the Congress Party dominance without producing any clear alternatives, and the attendant results have included a crisis of leadership, political instability, and threats to the political system itself.

Many people in India are aware of the many difficulties. In August, 1967 the **Economic and Political Weekly**, a well-known journal published in Bombay, observed: "In the two decades since Independence, no period has been more difficult and demoralizing than the last two years. It has witnessed the worst drought since the turn of the century, an all but total collapse of planning, and failures of leadership at almost every level". A few months earlier, the President of India, Sarvepalli Radhakrishnan, in a broadcast to the nation expressed similar somber thoughts and warned that India would break up if no solutions to the problems could be found. Although the political situation has remained surprisingly stable in the past few months, trouble is near at hand and can erupt at any moment. The Congress Party lost heavily in last year's elections and now has only a majority of 50 in the Assembly. The communists made substantial gains both in the Assembly and to a greater extent in some of the states. Many of the smaller opposition parties in the Assembly shift allegiances with bewildering frequency. As long as the members of the Congress Party remain loyal, there is no problem, but many have murmured that they will cross the floor and vote with the opposition if their demands are not met. Mrs. Gandhi has proved to be an efficient leader, but she does not seem strong enough to enforce discipline within her Party and this has made the central government weaker; this is especially dangerous right now because some of the state governments are controlled by communists and some of these governments are strongly China orientated.

One of the main problems is that internal policies in India have become closely tied to foreign affairs. India's weak economy and inability to feed her own population has forced her to turn to the world for assistance. Both the USSR and the U.S. have given extensive air to India, but both countries expect cooperation in return. Under Nehru, of course, India was the most prominant of the nonaligned nations, and her present Prime Minister would very much like to continue this policy. But India had difficulty carrying out this policy. The Sino-Soviet split worsened Indo-Chinese discord by the bifurcation of the Communist Party of India into Moscow and Peking wings, adding internal political cleavage to the problems in foreign policy. Since 1964, India's relationship with her other immediate neighbours have been hostile (Pakistan) or strained (Ceylon, Nepal, Burma). The war with Pakistan in 1965 again revealed the depth of bitterness that existed between the countries over Kashmir and other matters. Although the war with Pakistan was brought to a quick end, in part because of urging by Russia and the U.S., feelings are as heated today as in 1964, and cooperation between the two countries does not seem possible. The war was inconclusive; both sides claim the victory, but in fact both sides lost. The situation in Kashmir is as unsettled as ever and the Indian government has been severely criticized by the opposing members in the government for the handling of the situation.

India supported the Arab countries in the United Nations during the Middle East crisis in June of last year. Prime Minister Indira Gandhi condemned the actions of Irael and compared Israel with Pakistan, pointing out that the seeds of the conflict between the Arab world and Israel were sown at the birth of Israel. She also condemned the Western powers for having armed Israel so heavily. Similarly, India views the war in Vietnam as a civil conflict and denounces the presence of the U.S. in South Vietnam and the bombing of North Vietnam. But these official attitudes are not shared by many Indians and they protest vigorously against the government's position. Also, the U.S. has provided India with about eight billion dollars in aid over the past twenty years, both in grants and loans, including millions of tons of food grains. The U.S. thus sees India's attitude on the U.S. foreign policy as ungrateful, and on a few occasions the U.S. has turned down requests for more aid from India. Within the nation there is a deep split between those who want India to toe the line in order to gain as much aid from the U.S. as possible so that the country can be built up, and those who feel that India must maintain her nonalignment position if she is to keep the respect of the world and her influence with the "third world" in particular.

As long as India is not self-sufficient in food production, she will be troubled by these questions, and the government will have to sail between the dangerous cliffs as best as possible. The monsoon rains this year came on time and the harvest is expected to be very good (95 million tons of foodgrains which is about 20 million tons higher than last year and 6 million tons better that the previous record level of 89 million tons in 1964-1965). But no one can guarantee that the monsoon rains will be on time again next year or the year thereafter. As long as family planning measures fail to check the alarming population growth (every year the population of Australia is added to India's population) there can be no certainty that famine will not occur in years to come. A semi-official publication issued in December, 1967 referred to low levels of agriculture production, a decline in real incomes (already among the lowest in the world, approximately $70 per year), a slump in the index of industrial production and a continuing rise in the price level. India's foreign debt has already reached the figure of approximately $7 billion, and the servicing of existing debts is a major drain on its limited foreign exchange resources.

India is trying to keep out of the East-West confrontation, and up to now has been fairly successful. Both the super powers are still giving economic assistance to India without demanding that she pick sides once and for all. But since the 1962 confrontation with China, India has become more and more afraid of the danger from that direction. When China began to explode atomic bombs, the danger became more acute. Right now the government of India is seriously considering the development of an atomic bomb in case China will threaten with nuclear weapons. This means that India in all likelihood will not sign the nuclear nonproliferation treaty that was presented to the 18-Nation Disarmament Committee of the United Nations in Geneva. It also means that India will have to spend a lot more money on the development of nuclear weapons, something she can ill afford. More importantly, if India develops the bomb, her non-alignment status can probably not be maintained and this will cause many more problems for the government. Which side will she choose? Will the communists have so much power that they can swing the country in line with Moscow?

J. J. Bout.

(Next week: Industry, agriculture and population.)

THIRD REVISED PRINTING

BY GRACE THROUGH FAITH

A Synopsis of Reformed Doctrine

by Dr. Remkes Kooistra

CONTENTS: Life is Religion — God's General Revelation — God's Special Revelation — Scripture and Confession — The Knowledge of God — Our God is Triune — God's Names — This God is our God — God and World — God and His World — God's Decree and Providence — Man in and after Paradise — Sin and its Results — The Covenant of Grace — Our Saviour and Lord — Salvation Obtained — Salvation Received — Elect in Christ — The Church — The Means of Grace — Baptism — The Lord's Supper — The Last Things.

PRICE PER COPY $1.50

Order from your bookstore or from the publishers

Guardian Publishing Company Ltd.

P.O. BOX 312, STATION B HAMILTON, ONT. CANADA

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

18. *Rebellion; Segregation of North and South*

It is, strictly speaking, incorrect to refer to "The eighty years' war" since the revolt had already started three years earlier with the Iconoclasm. Moreover, there was a truce of no less than 12 years somewhere halfway. But in 1568 the war began officially, when Louis of Nassau, a brother of the rebel leader Prince William of Orange, invaded the North of the Netherlands with a small army. His banner displayed the slogan "For Freedom of Religion and Conscience" which were the main motives of William, who later would go down in history as the "Taciturn", though paradoxically enough he was a very talkative man.

Meanwhile, the Spanish governor Alva had instituted a veritable regime of terror. His Bloody Council sentenced all Dutchmen to death, either for heresy or for direct or indirect participation in the Iconoclasm. Part of the population submitted to the oppression and others went into hiding or fled from the country, to secretly prepare the revolt, usually in consultation with Prince William. He set up a small army of mercenaries, and although his military campaign of 1568 was a complete failure, his brother Louis managed to defeat a minor Spanish army. In his battle, another brother, Adolph, was killed and he was the first member of the House of Orange-Nassau to give his life for the freedom of the Netherlands.

The Duke of Alva then decided to attack Louis himself, but first he terrified the Brussels population by having two of the highest Dutch noblemen — the Counts of Egmond and Hoorne — publicly beheaded despite their rights as members of the Golden Fleece Order. He also destroyed Louis' small army, but evaded battle with William, knowing that each day longer in the campaign would exhaust the Prince's funds. Alva was completely successful: William had to disband his forces and he fled to Germany.

But the Prince was not discouraged and despite another military failure in 1670 he devised a new campaign in '72. Brother Louis was to take a southern Dutch town by surprise, after which a French army of protestants was come to his aid. Simultaneously William would again lead his troops into the Netherlands across the River Meuse, and then the "Water-Beggars" were to occupy a Zuiderzee town. The latter were Dutch escapees who, in the name of the Prince, practised piracy with England as a base.

But everything went wrong again! Queen Elizabeth refused to run the risk any longer of the Waterbeggars involving her in a direct war with Spain and she forced them to leave England. They landed in the Dutch North Sea town of Brielle, conquered it and even repelled an attack of a Spanish force. The Prince's Flag flew from the Brielle spires, and suddenly many towns in Holland and Zeeland declared themselves for William of Orange. Only Amsterdam (the main town of Holland) and Middelburg (the capital of Zeeland) still sided the Spaniards, mainly because the latter ruled from those towns.

True enough, Louis surprised the capital of Hainault. And although the expected French army didn't show up, Prince Wiliam decided to continue his campaign. However, apart from Malines, which town dared take his side, he met with fear and indecision everywhere, and shortage of money again compelled him to disband his army. A desillusioned man, he returned to the insurgent towns of Holland, merely accompanied by a few faithful retainers. But he was boisterously welcomed.

When Alva was certain that the revolt was restricted to Holland and Zeeland, he decided to send his son Don Frederick on a tour of merciless revenge. A professional Spanish army looted and murdered in three towns which, remarkably though, were almost completely Roman Catholic. They submitted without any resistance. So the town of Haarlem decided to put up a stiff fight. The Spanish crack-divisions were repelled every time by ordinary citizens, men and women alike, who warmly welcomed the attacking soldiers at the walls with boiling oil and burning pitch and straw. But after 7 months of siege, hunger forced them to surrender and the survivors were, as usual, exterminated. Yet the Spanish picked troops had lost 80% of their men.

Another siege — that of the North Holland town of Alkmaar — failed completey, as the Dutch breached their Zuiderzee dikes, so that the water chased the attackers. Subsequenty, the Spanish fleet was defeated on the Zuiderzee by armed fishermen and merchant-ships commanded by the burgomaster of Monnikendam, who thus became the first Dutch admiral. Later the Spaniards besieged the large town of Leyden in Holland. This became a real tragedy, for more than half the population died of hunger or the plague. In the nick of time it was again the water that saved the town, because the leaders of the rebellion also breached the dikes of the Meuse estuary, so that the sea could flood the entire interior of Holland. And this was the death-blow for the Spaniards.

Moreover, the Spanish treasury appeared to be exhausted and the soldiers who hadn't had any wages for months, abandoned all the conquered Holland and Zeeland areas, and marched on wealthy Flanders and Brabant. They killed their own officers, then held the countryside to ransom and eventually conquered Antwerp, where they murdered many citizens.

This induced the Southern Netherlands to start revolting as well. Despite the fact that they were Roman Catholics, they asked the Northern Protestant rebels to help them. A kind of peace was concluded in the town of Ghent, and all Netherlands provinces were in agreement that the Spanish forces must be ousted. But soon enough great differences sprang up between North and South. Burgundian noblemen still ruled the South and they scornfully looked down on the delegates of the Northern rebels, who were usually ordinary burghers. In addition, the North was mainly Calvinist, and the South was horrified at the attempts of protestant fanatics to organize new iconoclasms in Flanders and Brabant. On top of that, the northern citizens who had successfully opposed the Spanish armies, showed not a trace of respect for the Burgundian nobility who had bowed to the Spanish yoke.

Philip the Second, the Spanish King, sent another governor to the Netherlands. He was the Duke of Parma, son of the former governess, and so his cradle stood in this country. He was a very flexible and shrewd statesman, Catholic among the Catholics, nobleman among the noblemen, and soon he slyly profited by the discontent of the Burgundian nobles who considered William of Orange and his supporters a threat to their position. And although the Prince was enthusiastically cheered by the population of Brussels, the short-lived unity of the provinces vanished as a result of differences of class and religion.

Parma concluded a treaty with the Southern provinces, whereby Roman Catholicism was to be accepted as the sole religion. Much against the wish of William who until the very last moment was hoping for reunification, the northern provinces, on the initiative of his brother Jan of Nassau, joined hands in the Union of Utrecht, and here the prevailing religion was to be calvinist protestant. And William of Orange, who was all for freedom of religion, accepted this Union only very reluctantly.

(Radio Nederland)

For the Farmers

Worries, Planning, Security

Farmers have traditionally worried a lot; often with good reason. They know how a late spring can harm their grain crop and a wet summer spoil the hay; and sometimes a very good season can lead to glutted markets and severely cut prices. The lot of the farmer has never been a secure one.

But rightfully and wrongfully people and farmers in particular have worried not just about today but also about the future, the next generation. Especially lately the farmer has become concerned about what the future may hold.

He worries whether an investment today may not prove a burden 5 years from now. Synthetic products, surpluses and gluts on the market have undermined his faith in the future like never before. Whereas the lilies of the field have never to worry about what the next day may bring, man in his role of manager of God's creation has to apply whatever talents he has to show his love for his Maker. The way to do this is through service to his fellow man. What better way to do this than through prudently planning so that those who come after us will find this world still a suitable place to live in. To do this we have to plan. And to plan we have to expect and to anticipate changes.

Changes are a threat to our security: we fear the unknown. for the future is to familiarize The first step necessary to plan ourselves with some of the changes likely to happen. If we cannot possibly keep on farming the way we are, let us see what other ways there are. That things will change in agriculture is certain. Things have not always been the way they are now, and are not likely to stay this way either. On the other hand it is our right to try to maintain our present way of living and working as long as we do not interfere with the more basic rights of others.

We always look for security in our lives, even if we know as Christians that nothing in this world is secure. We do place a lot of value on security in our daily lives and try to keep things that we are familiar with.

What is the satisfaction of setting up a business (farm business in our case) if we know that 10 years from now that business will be uesless? Every time we see an old theory or practice bite the dust we lose a bit of faith in the future.

Would we be asking too much if we asked the federal and the provincial governments to outline some long range plans for Agriculture? What is expected of Canadian agriculture? What is the future for the producer? Would it be asking too much to get the government to commit themselves to keep certain agricultural industries alive over, say, the next couple of decades? To say that there will be a place for hog production and broiler production, and soybean production, perhaps even the dairy industry. Are we to leave their continued existence up to chance? Or to unchecked competitive and outside forces until the weaker and sometimes the one with a little less capital drops out; outside forces could be other countries' treasuries or slave-labour.

The farmer wants to know if there is a place for him tomorrow. And if there is he wants that future protected from unfair competition. He needs to be able to look into the future some distance to be able to plan effectively. He needs reassurance that his planning will not come to nought through a change in industrial (corporate) or government policy, (witness: the sugarbeet industry in Ontario).

Planning is not easy, because improper planning results in inefficiency and failure. However, there are certain facts known now, that wil give solid basis to our planning: (1) Increasing population; (2) Increased red meat consumption; (3) Sustained demand for eggs and poultry; (4) A certain if limited market for milk, cheese, ice cream; (5) A rising standard of living in other countries will raise labour costs there, with heavier reliance on machinery, a development that we are already going through in Canada.

Opponents of long-range planning say that government commitments and long-range policies make us less productive and competitive. There is a certain amount of truth in that. While planning we have to guard against inefficiency and over-rigidity. But at what price maximum production? Hardly any other industry is as outrightly competitive as agriculture. The result has often been undue hardship to people. Changes has been forced on people who were least able to make them. The price of unchecked competition between farmers in quest of maximum efficiency and productivity has been too high in terms of physical hardships and deprivations and emotional frustrations.

The price of planning more considerate of human feeling may be that we will only get 99% out of our resources: Are we to be slaves to our Gross National Product however?

Too often changes through competition come at the expense of the individual. What about, for example, the people that are forced out of farming because of a minimum production cut-off point for government subsidies? Surely the government, that is all of us, have an obligation to compensate those people. If it is in the absolute interest of the industry steps may have to be taken to help the inefficient out. But the consequences of such actions have to be born by all of us. It was a disgrace to dairy farmers in Ontario when they initially voted against government support to those cut off from subsidies (at this year's annual meeting of the Ontario Milk Marketing Board).

Christian farmers should organize because they have a common base, a common line of thought. Sometimes people get the idea that we are organizing as christian farmers because of some supposed danger to our christian principles, to protect ourselves and our common interest and maybe even the church. Our christian community has realized her duty to protect the rights of individuals and certainly the C.F.F. has a duty here too. But in the first place we organize because we have something to *contribute*. Because we feel that our approach is the right one to accomplish our end ,i.e. to obtain a fair and just share of the wealth of our country for our agricultural producer and to help him find a meaningful place in the economy and society of our country. It may be useful for christian farmers to consider that if farmers may not be the same in the future, christians will be. On the other hand it may be useful for everybody to consider that change itself is not necessarily good. Progress must have a purpose. At present nobody in this country needs to suffer hunger. Nobody in the world would need to suffer hunger if food was distributed properly.

It would be much better for the farmer if the government became committed to certain policies. Even if it would mean that 7% instead of 6½% of the total work force would be required to produce our food requirements in 1990.

Hilbert Van Ankum

BACK FROM OVERLAND TRIP TO NORTH POLE—Following their successful overland journey to the North Pole in snowmobiles, a Canadian-American expedition team returns to Montreal, Que., by plane. Led by Ralph Plaisted and snowmobile manufacturer Canadian Jean-Luc Bombardier, the team was the first to reach the Pole overland since Admiral Robert Peary's historic trip in 1909.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS

1. Vegetable
5. Reach
9. Shout of exultation
10. Walking sticks
12. Old Norse work
13. Fault-finder
14. Ripens
15. Help
16. Presidential monogram
17. Trouble
19. Pronoun
20. Prisoner of war
22. Refuse of grapes
25. Merit
26. Awned
30. Headpiece
31. Shunners
35. Word of disgust
36. Before: prefix
37. Quantity
38. Bets
40. Surge
41. Ray
42. Fashions
43. Small barracuda
44. Copier

DOWN

1. Insignia
2. Senior
3. Rubber bands
4. Toward
5. Professional penman
6. Remunerated
7. Insect
8. Not
9. Pile
11. Shade
13. Wagon
18. World organization
19. Tibet sheep
21. Organ pipes: 2 wds.
22. Long-tailed parrots
23. American Indians
24. Tear
27. Harness ring
28. Birds
29. Tantalum: sym.
32. Leave off, as a syllable
33. More uncouth
34. Observes
36. Boy's nickname
39. Breach
42. Mother

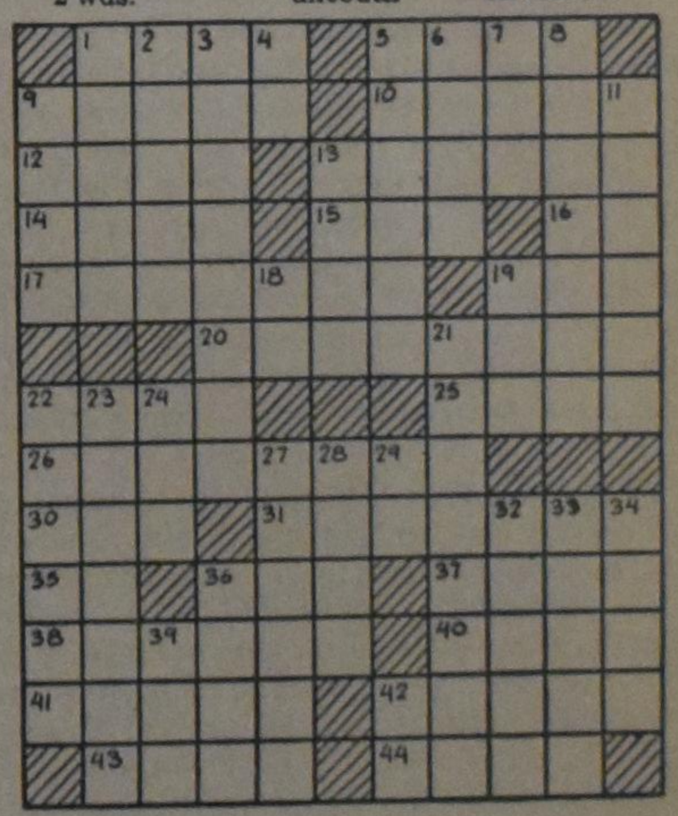

PRINTING? YOU NAME IT,

. . . WE DO IT!

Call us, or send us a sample or a rough idea of the printing you have in mind.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LIMITED

89 Gage Ave. South — P.O. Box 312, Station B — Hamilton, Ont.

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

With thankful hearts to our Lord, the Giver of all Life, we are happy to announce the safe arrival of our seventh son

KENNETH JACK

A brother to: Henry, John, Alan, Theodore, Rick & David.

Tim & Anna Hessels.

May 7, 1968.

R.R. 3, Wellandport, Ont.

With gratitude to God, we announce the safe arrival of our son:

MICHAEL SCOT

Born: May 10, 1968.

A brother for Arnold.

Otto & Tina Kiers, (nee Elgersma).

65 Welland Vale Rd., St. Catharines, Ont.

The Lord has blessed us with the birth of

LLOYD WILLIAM

on May 10th, 1968.

Mr. & Mrs. William R. Rang.
Marguarita.
Debora.
Winnifred Ross.
Elba.

156 Gladstone Ave., Oshawa, Ont.

With deepest gratitude to the Lord, we announce that He has entrusted to our care a six-month-old daughter

ELIZABETH AGNES JOANNE

Henk and Margaret Nymeyer.

3431 Mark Ave., Windsor, Ont.

Grateful to the Lord, we are happy to announce the birth of our son

WINFRED ANTHONY

Andy and Ina Steenbeek (nee Ruiter).

May 15, 1968.

1462 Upper James, **Hamilton, Ont.**

With great joy and gratitude to the Lord, we announce the birth of our daughter and sister

WILMA LAURETTA

Rienk and Tina Feddema **(nee Kruys)**

Simon.
Barbara.

Born May 16th, 1968.

290 Liberty St. N., R.R. # 5, Bowmanville, Ontario.

With gratitude to God for the arrival of their daughter

WILMA JOANNE

5 lbs., 11 oz.

Saturday, May 18, 1968.

West Lincoln Memorial Hospital, Grimsby.

A sister for Paul William.

Peter and Hester Kapteyn (nee Bezemer).

Fruitland, Ont.

Thankful to the Creator of Life we are happy to announce the birth of our son

JEFFREY JOHN

May 19, 1968.

A brother for Trudy, Jane, Frank, Barbara, Marlene.

Mr. & Mrs. H. Zoer.

Route 2, Wallenstein, Ont.

Engaged:

HARMENE H. ASSIES
and
HARRY H. SYTSMA

Hagersville, Ontario.

May 18, 1968.

A sincere Thank You to all our friends and relatives for the good wishes and tokens of friendship and love we did receive on our 45th wedding anniversary.

Mr. & Mrs. Peter Hamstra.

The Lord willing to spare them by life and health, we announce hereby that our parents, grandparents and great-grandparents

GEORGE AGTER
and
NARDA AGTER (nee BOS)

will celebrate their golden wedding anniversary on May 30, 1968.

Their thankful children:

Susan and Jack.
Joe and Rina.

Grandchildren:

Thea - Walter.
Fred - Marg (engaged).
Harry - Roy — Irma.
Narda - Linda — Irene.
Joanne Lorraine.

Great grandchildren:

Henry - Heidie - Lucie.

Open House Friday, May 31 from 8-10 P.M. at 430 Wilson Ave., Burlington.

On Friday, June 7th, 1968 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

GERRIT BROKER
and
JACOBA BROKER—VANDER GRAAF

the occasion of their 50th wedding anniversary.

That the Lord may spare them many more years for each other and for us, is the prayerful wish of their thankful children.

Catharina Ross—Broker.
Trudy Broker.
Nico and Adrie Broker—Muller.
Casper and Betsy Golhof—Broker.
and eight grandchildren.

Open House 3727 Portland Street, S. Burnaby, B.C., Saturday, June 8, 1968.

Dankbaar tegenover onze Hemelse Vader, hebben wij op 19 mei 1968 het 40-jarig huwelijksfeest herdacht van onze geliefde ouders en grootouders

SYBE BYL
BONNIE BYL—FRANCKENA

Wij bidden en hopen dat ze nog lang in ons midden mogen zijn.

Hun liefhebbende kinderen:

Piet & Koby Byl, Shelby, Mich.
Hank & Jill Haagsma, Sedro Woolley, Wash.
Sy & Janet Byl, Eastsound, Wash.
Martin & Gertie Kwant, Stanwood, Wash.
Gerrit & Fiancee Anita, Arlington, Wash.
En 15 kleinkinderen.

Rt. 2, Box 171, Arlington, Wash.

Dankbaar tegenover onze Hemelse Vader mochten wij op 22 mei 1968 het 45-jarige huwelijksfeest vieren van onze geliefde ouders

WYTZE VAN DER PLOEG
en
BAUKJE VAN DER PLOEG—DEVRIES

Moge de Here hun nog nog vele jaren sparen voor ons allen.

Hun liefhebbende kinderen:

Renfrew:
Feikje en Bill.
Haley Station:
Piet en Johanna.
Jacoba en Enne.
Mient en Pietje.
Renfrew:
Geert en Gerrie.
En 26 kleinkinderen.

R.R. 5, Renfrew, Ontario.

On May 26, 1968 we hope to remember, the Lord willing, the 45th wedding anniversary of our dear parents

ANNE GEERTSMA
and
JOUKJE GEERTSMA—BOSMA

That God may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Harry Postma, Burlington, Ont.
Marten and Fenny Geertsma, Tweed, Ont.
Wybe and Greta De Vries, Tucson, Arizona.
Bill and Betty Prinzen, Bloomfield, Ont.
John and Audrey Prinzen, Oshawa, Ont.
George and Hilda Vos, Port Hope, Ont.
Jacob Geertsma, Belleville, Ont.
and 25 grandchildren.

77 Donald St., Belleville, Ont.

Op 24 mei 1968 D.V. hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

P. VAN DER HOUT
en
N. VAN DER HOUT—VAN DEN BOS

de dag te herdenken, dat zij voor 45 jaar zijn getrouwd.

Clarence en Wilhelmina.
Simon en Nellie.
Adrian en Jerry.
Peter en Sylvia.
Truus en Simon.
John en Marie.
En 20 kleinkinderen.

1324 Upper Wellington Street, Hamilton, Ont.

1923 June 1968

With gratitude to the Lord, and thankful for His blessings, we hope on June 1 to remember the 45th wedding anniversary of our dear parents

JOHANNES BOUWERS
and
JANTJE BOUWERS—FLOKSTRA

"O give thanks unto the Lord, for He is good; for His mercy endureth forever." - Psalm 136:1.

Their thankful children and grandchildren:

Lukas and Roelie Bouwers, Beilen, The Netherlands.
Cor and Jannie Bouwers, Colorado Springs, U.S.A.
Riek and Henk Breimer, Brockville, Ont.
Hanna and Piet Weima, Brockville, Ont.
Fred and Martje Bouwers, Addison, Ont.
Henk and Gail Bouwers, Athens, Ont.
Albert and Gertie Bouwers, Metcalfe, Ont.
Arthur and Cobie Bouwers, Grand Rapids, U.S.A.
John Bouwers, Metcalfe, Ont.
36 grandchildren.

Open house June 1 from 2.30-5 at home.

Athens, Ont.
Prince Street.

D.V. zondag 2 juni hopen onze geliefde ouders en grootouders

JAN LINKER
en
HENDRIKJE KOBES

de dag te herdenken, dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk traden.

Moge de Here hen nog vele jaren sparen voor elkander en voor ons.

Curaçao, Ned. Antillen:
Klaas en Gré Linker.
Jan - Otto - Henny.
Curaçao, Ned. Antillen:
Wieb en Jan van Faassen.
Henk - Ria - Jeannette.
Bonaire, Ned. Antillen:
Emma Linker—Pellegrin.
Grand Rapids, Mich.:
Diny en Kees Dagsteegt.
Nico - Henry - Sharlene.

1928 — 1968

Zo de Here will hopen wij op 24 mei 1968 met onze geliefde ouders en grootouders

WIETSE VISSER
DOETJE VISSER—ELZINGA

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Het is onze wens dat de Here hun nog vele jaren voor elkander en ons wil sparen.

Ps. 118:1 (berijmde psalmen).

Minne en Tine Visser, Waterville, N.S.
Gerrit en Fim Visser, Orwell Cove, P.E.I.
Nico Visser, Waterville, N.S.
Jakob Visser, Orwell Cove, P.E.I.
Leo en Alice Visser, Holland Marsh, Ont.
Gerrit en Ann Kamphuis, Brookfield, N.S.
Dick en Barbara Visser, Waterville, N.S.
Frank en Gerrie Van Meekeren, Kentville, N.S.
Tine Visser, Waterville, N.S.
Jack and Helen Hartenhof, Berwick, N.S.
Frances Visser, Waterville, N.S.
En 11 kleinkinderen.

R.R. 2, Waterville, Nova Scotia.

Koopt bij de Adverteerders in

CALVINIST-CONTACT

On May 24, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

PAULUS VANDER TUIN
TAETSKE VANDER TUIN—MULDER

their 40th wedding anniversary.

We pray that God may continue to bless them in the coming years as He has in years past.

Their thankful children:

Brantford, Ont.:
William and Frances VanderTuin.
Tony en Jenny Vander Stelt.
Doug and Jikke Bergsma.
Waterdown, Ont.:
George and Grace Tigchelaar.
Brantford, Ont.:
Arie and Tini Vander Stelt.
Tom and Auk Vander Tuin.
and 17 grandchildren.

Reception May 24 at 8 o'clock in the church hall, Patterson Ave., Brantford, Ont.

R.R. # 1, Mt. Pleasant, Ont.

1928 Soli Deo Gloria 1968

Zo de Here wil hopen wij op 7 juni 1968 met onze geliefde ouders en grootouders

KLAAS VAN SOELEN
en
ANNA WOUETRINA VAN SOELEN—VERSTEEG

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Het is onze wens dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons wil sparen.

Amersfoort:
Bets en Klaas Pastoor.
Dunnville, Ont.:
Bert en Alida van Soelen.
Smithville, Ont.:
Cor end Ad van Soelen.
Geldermalsum:
Sinus en Ge van Soelen.
Buurmalsum:
Siny en Cor de Ruiter.
Tricht:
Frans van Soelen.
Geldermalsum:
Any en Peter van Zandwyk.
Tricht:
Rina van Soelen.
en 22 kleinkinderen.

Hoogeinde 7, Tricht, Holland.

"Let Thy mercy, O Lord, be upon us, according as we hope in Thee." - Psalm 33:22.

On May 17, 1968 we were able to celebrate with our beloved parents and grandparents

EDJER A. BOKMA
and
SJOUKJE BOKMA (nee OTTEMA)

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may spare them for each other and us for many more years to come is the prayer of their thankful children.

Strathroy, Ont.:
Joke & Sipke De Schiffert.
Benjamin, Simone and Jerome.
R.R. 5, Simcoe, Ont.:
Pat & Bill Kinkel.
Charmaine & Nicolaas.
R.R. 2, Port Dover, Ont.:
John & Alice Bokma.
Sharon-Lee & Sylvia-Lynn.

R.R. 4, Simcoe, Ont.

On May 27, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate with our beloved parents and grandparents

DIRK VIS
en
TJITCHE VIS—ELGERSMA

the occasion of their 30th wedding anniversary.

May the Lord spare them and be their guide in years to come as He has been in the past, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Jake & Kathy Boer.
Jackie, Rickie & David.
Allan & Joan Vis.
Jackie & Lorne.
John & Tini Tempelman.
Robert, Richard, Patricia & Angela.
Amy Vis.
Okko & Audrey Jonker.
Ronnie.
Jim.
Alice.
Andrew.
Anne.
Theresa.
Audrey.
Stephen.
Richard.
Janet.

Fort William, Ont.

On May 27, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our parents

HEINE SIETSMA
and
GEERTJE SIETSMA—DYKSTRA

May their wedding text guide them for many more years. Phil. 4:6 — "Be careful for nothing; but in everything by prayer and supplication with thanksgiving let your requests be known unto God."

Their grateful children:

St. Catharines, Ont.:
Harry & Lucy Wiersma, Laura and Michael.
Weston, Ont.:
Gerry.
Maryke.

22 Crane Ave., Weston, Ont.

Reception from 7-9:30 p.m., June 1, 1968, 2nd Christian Reformed Church, 265 Albion Rd., Rexdale, Ont.

On Tuesday, May 21st, 1968 the Lord took unto Himself our dearly beloved husband, father and grandfather

JOHN FENNEMA,

in his 65th year.

His assurance that he was going to his Lord is our comfort.

John 14:2.

The bereaved:

Louise Fennema—De Haan.
Hamilton:
Tine and Bert Tigchelaar.
Hamilton:
John and Tine Fennema.
Hamilton:
Henry Fennema.
Dundas:
Sadie and George Mantel.
York:
Nellie and John de Leeuw.
Hamilton:
Joe and Wilma Fennema.
Hamilton:
Betty and Joe Groen.
& 18 grandchildren.

39 Lister Ave., Hamilton, Ont.

De Vrouwenvereniging "Bidt en Werkt" betuigt hiermee haar innig meeleven aan Mrs. Fennema en haar familie bij het overlijden van hun geliefde man en vader

Mr. J. FENNEMA.

Geve de Here haar en haar familie kracht om moedig verder te gaan.

Het bestuur en de leden.

Mount Hamilton, Ont.

21 Mei 1968.

The Lord has taken unto Himself our dearly beloved husband, father, brother and uncle

WILFRED TURKSTRA,

in his 53rd year.

Mrs. Gertrude Turkstra, nee De Boer.
Richard R., Ronald W., Beverly A., Brian D., and Sherri Lynne (all at home).
Copetown, Ont.:
Mr. and Mrs. Fred Braaksma.
Hamilton, Ont.:
Mr. and Mrs. Hessel Turkstra.
Hamilton, Ont.:
Mr. and Mrs. Peter Turkstra.
Stoney Creek, Ont.:
Mr. and Mrs. Clarence Tigchelaar.
Weston, Ont.:
Mr. and Mrs. Chris Steenhof.
Dunnville, Ont.:
Mr. and Mrs. Peter Prins.
Hamilton, Ont.:
Mr. and Mrs. Robert Tigchelaar.
Burlington, Ont.:
John Turkstra.
Hamilton, Ont.:
Mr. and Mrs. Tom van Zuiden.
Nephews and Nieces.

Hamilton, May 15, 1968

On May 15, 1968 the Lord in His wisdom called to Himself our brother deacon

WILFRED TURKSTRA,

Boardmember and Treasurer of the Classis Hamilton Homes for the Aged.

May the Lord comfort those who loved him.

All Deacons of the Classis Hamilton Diaconal Conference.

On Wednesday, May 15, the Lord took Home our beloved friend

WILFRED TURKSTRA.

The Building Committee of the First Christian Reformed Church express their sincere sympathy with Mrs. Turkstra and her children.

May the Lord, who knows our sorrows, comfort and sustain them with His Holy Spirit.

P. De Haan President.

Hamilton, May 15, 1968.

SINGLE MAN WANTED

18 years or over. Chr. Ref. On chickenfarm, easy job, good wages. Please write to J. W. Kamphuis, Black Diamond, Alta.

150-ACRE DAIRY FARM

7 mijl van Orillia, 140 bewerkbaar. Goed melkcontract, bulktank. Grote stal met barn cleaner, melkconveyor, silo. Andere stal en schuur. Goed huis met 2 badkamers. $12,000 down. Balance één mortgage 6%. Tel. Orillia 326-4869.

Sublet: Bright

2-BEDROOM APARTMENT

in Rexdale area. $130.—. Available August 1, '68. Phone 742-9367.

Toronto lawyer purchased farm near Lindsay, Ontario, and needs

CARE-TAKER FARMER

to raise beef cattle. Ideal for semi-retirement. For further information contact Rev. Klaas Hart, R.R. # 1, Ingersoll, Ontario.

Girl wants female

ROOMMATE

preferably over 21. To share apartment. Close to Jane St. Subway, Toronto. Call at 763-6334 after 6.00 P.M.

Widower, good position,

WISHES TO MEET

a sincere lady, approx. 30 to approx. 40 years of age. Preferably Chr. Ref. or Reformed. Discretion assured. Please write to # 2066, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

AASWEZAADDE

Al heen en weer reizend tussen synodevergadering en wijkkerk vroeg ik ergens een dienstregeling. Een man opende het loket en antwoordde op mijn vraag: Aaswezaadde! Ik keek hem wat verbijsterd aan en herhaalde mijn verzoek. Het antwoord bleef gelijk: Aaswezaadde! Het loket ging weer dicht en ik bleef nadenkend staan. Wat had deze goede man toch gezegd? Ineens ging me een licht op. Hij had gezegd: als we ze hadden!

Zelfs na acht en een half jaar in Utrecht gewoond te hebben, had ik dit niet meteen begrepen. Maar ik ben onmiddellijk ertoe overgegaan er mijn woordenschat mee te verrijken. Een collega en vriend (dat is niet altijd hetzelfde), consulent van een vacante gemeente, belde me op met de vraag of er nog candidaten te noemen waren voor die gemeente. "Aaswezaadde" zei ik. "Wat zeg je?" informeerde hij. "Aaswezaadde," zei ik blijmoedig. "Ik versta je niet," hield hij hardnekkig vol. Tot hij ging denken dat mijn gespleten dagen van de laatste tijd tussen synode en wijk ook mijn geest gespleten hadden. Ik heb hem toen ingewijd in de betekenis van dit woord.

Aaswezaadde: — de goede dominees.

Aaswezaadde: — de goede kerkeraadsleden.

Aaswezaadde: — de guldens en rijksdaalders en de tientjes voor het werk en voor het Kerstfeest en — nou ja, enz.

Aaswezaadde!

(Ingezonden)

Zo zorgt Canada voor haar volk:

Als Canadezen zonder werk zijn

door JOHN F. HAYES

(Canadian Scene) — De twee diensten die werklozen in Canada hulp verlenen zijn de Unemployment Insurance en Canada Manpower Services. Naast deze twee diensten doen ook de Unemployment Assistance, Vocational Training en het Manpower Mobility Plan belangrijk werk op dit gebied. De belangrijkste hulp komt echter van de Unemployment Insurance door het beschikbaar stellen van een wekelijkse uitkering, en een uitgebreide organisatie die tracht zo snel mogelijk weer werk te vinden voor iedereen die zonder werk is.

De werkloosheidsverzekering is in Canada begonnen na de depressie van de dertiger jaren toen er veel ellende werd geleden door de grote werkloosheid. Er werden wetsvoorstellen gedaan in het parlement die echter leidden tot grote constitutionele moeilijkheden tussen de provincies en de federale regering. Deze moeilijkheden werden echter opgelost en in 1940 kwam de Unemployment Insurance Act tot stand. Deelname aan deze werkloosheidsverzekering werd verplicht gesteld; zowel werkgever als werknemer moesten premie betalen. Er werd ook een National Employment Service opgezet die hand in hand zou samenwerken met de Unemployment Insurance. In de loop der tijd zijn er verschillende wijzigingen aangebracht en in 1955 werd de wet in zijn geheel veranderd. De wet valt onder de federale regering en het is dus een nationale dienst. Op het ogenblik zijn 80% van allen die niet in de landbouw werkzaam zijn verzekerd tegen werkloosheid. De uitkeringen variëren van $6 tot $27 per week voor alleenwonenden en van $8 tot $36 per week voor getrouwden met of zonder kinderen.

De Wet heeft betrekking op iedereen die in Canada werkt met uitzondering van beroepen die een toepassing van deze wet onmogelijk maken: bepaalde mensen die voor zichzelf werken, onderwijzers, dienstboden, e.d. Alle personen die per uur betaald worden zijn verzekerd ongeacht hun verdiensten. Landarbeiders vallen sinds april 1967 onder de bepalingen van deze wet. Leidend personeel van ondernemingen, leden van de strijdkrachten, regeringspersoneel en een gedeelte van het gemeentelijke personeel vallen niet onder deze wet. In het kort komt het er op neer dat men heeft geprobeerd via de werkloosheidswet te voorzien in de noden van de grote massa Canadese arbeiders die door omstandigheden waaraan zij zelf niets kunnen veranderen zonder werk geraken. Het bedrag van de te betalen premie hangt af van het bedrag van het weekloon, ongeacht hoeveel dagen men gewerkt heeft. De werkgever draagt eenzelfde bedrag bij. De federale regering doet daar nog 20% bij en zorgt voor de uitvoering van deze wet.

Voordat men voor uitkering in aanmerking komt moet men aan bepaalde vereisten voldoen ten aanzien van de periode dat men heeft gewerkt en de premie die men tot die tijd heeft bijgedragen. Deze regelingen heeft men alleen getroffen om te voorkomen dat onrechtmatig op uitbetalingen aanspraak wordt gedaan.

De werkloosheidsverzekering is een van de belangrijkste wetgevingen die ooit in Canada tot stand gekomen zijn. Er zijn niet veel wetten die meer moeite hebben gegeven om ze op papier te zetten, om ze fair en billijk te maken en uit te voeren. De Canada Manpower Division, die gratis werk zoekt voor werkloze Canadezen in hun eigen omgeving en in andere delen van Canada, werkt nauw samen met de Unemployment Insurance. Deze afdeling onderhoudt contact met werkgevers die de verschillende kantoren voorzien van lijsten met werkverschaffingsmogelijkheden over geheel Canada; het bureau verzamelt ook gegevens over vraag en aanbod van arbeid en regelt de verplaatsing van arbeiders tussen de verschillende streken.

De belangrijkheid van Canada Manpower wordt pas duidelijk als men zich realiseert hoeveel mensen er worden geholpen: bijna 1½ miljoen per jaar! Er zijn Canada Manpower kantoren over geheel Canada. Als U hun hulp nodig hebt, begeef U dan naar het dichtstbijzijnde kantoor. U kunt een lijst met de adressen van alle kantoren verkrijgen van het Department of Labour, Ottawa, Canada.

Canada Manpower heeft ook een zg. Manpower Mobility Programme om arbeiders te helpen die ergens anders werk willen zoeken, die moeten reizen om training te kunnen ontvangen of die zich elders willen vestigen. De hulp vindt plaats in de vorm van geldelijke bijstand — een zg. Exploratory Grant, een Trainee Travel Grant en een Relocation Grant. Over het algemeen komen zij die minstens een jaar in Canada hebben gewerkt voor deze bijstand in aanmerking. De bijdragen zijn royaal en behalve de reiskosten wordt ook verhuiskosten betaald, er wordt een zg. "re-establishment allowance" verstrekt, een "home owner's allowance", e.d. Op deze manier kan een arbeider zich dus ergens anders gaan vestigen zonder zich zorgen te maken over de geldelijke moeilijkheden waarin hij zonder die hulp ongetwijfeld zou komen te zitten. Over het algemeen zoeken arbeiders nieuw werk in streken die niet te ver verwijderd zijn van hun oorspronkelijke woonplaats.

Hulp bij vakopleiding speelt een belangrijke rol in de pogingen om Canada's arbeiders op de hoogte te houden van nieuwe methoden en om hun scholing aan te passen aan de behoeften van nieuwe en bestaande industrieën. De ontwikkeling van trainings faciliteiten in Canada is enorm. Tussen 1961 en 1967 hebben de federale en provinciale regeringen niet minder dan $1½ miljard geïnvesteerd op dit gebied. En daarbij zijn nog niet gerekend de jaarlijks terugkomende kosten van het onderwijs. De cursussen die beschikbaar zijn variëren van enkele weken tot verscheidene jaren. Personen die aan dergelijke cursussen deelnemen ontvangen een zg. training allowance van $35 tot $90 per week. De grootte van het bedrag hangt af van de omstandigheden van de cursist en van de plaats waar de cursus wordt gehouden. Canada betaalt ook een gedeelte van de kosten van werkgevers die cursussen voor hun werknemers organiseren, in het bijzonder wiskunde en wetenschappelijke cursussen en cursussen voor het omscholen van personen die wegens technologische veranderingen ander werk moeten gaan doen. Manpower heeft een consultatiedienst die is opgericht om de industrie te helpen met het oplossen van problemen op het gebied van training en werkverschaffing.

Op deze manier toont Canada dat het begrip heeft voor de belangrijkheid van een hoge mate van vakkennis en bekwaamheid van haar werkers in de economische ontwikkeling van het land door hen te helpen zich aan te passen in de moderne industrie die aan zulke grote en snelle veranderingen onderhevig is. Men bereikt hiermee dat werkloosheid vaak voorkomen kan worden door de arbeider klaar te maken voor ander werk voordat hij in feite zonder werk komt te zitten.

U kunt uitgebreide inlichtingen over deze zg. "training assistance programmes" verkrijgen bij het dichtstbijzijnde kantoor van Manpower — of door te schrijven naar het Provincial Department of Labour in de hoofdstad van Uw provincie.

De Nederlandse oud-minister Dr. Sicco Mansholt, later een vooraanstaande leider in de Europese Economische Unie, is begiftigd met de "Robert Schumann-prijs 1968". De prijs werd hem onlangs overhandigd door de rector van de Friedrich-Wilhelm-Universiteit in Bonn, Prof. Dr. Wilhelm Schneemelcher.

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for Father's Day?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheuqe 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GODS WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE, Dr. H. J. Flipse.
Het moderne onderwijs beweert: godsdienst is een kwestie van geloof en dat heeft met wetenschap niets te maken.
Wil men echt wetenschappelijk de waarheid benaderen, dan moet men met God rekening houden.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE GEHEIMZINNIGE VLAM, Jelles Limburg.
De schrijver, die bekend staat als een goede schrijver, heeft dit meeslepend verhaal geschreven. Hij weet wat er in het hart van een liefhebbende jonge vrouw kan omgaan.

PA BAKKER EN ZIJN OMGEVING, P. Mons.
In Pa Bakker zien wij onszelf in ons gewone door-de-weekse pak. Echt een boek ter opvrolijking van uzelf en uw vrienden.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opsraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.